

Intro

สามีที่เสียวดังเหมือนโทรโข่ง

ในห้องนอนสีขาว ผ้าม่านบางสีเดียวกับปลิวไสวตามแรงลม เอื่อยด้านนอก กายงามในชุดนอนเนื้อผ้านุ่มลื่นสีที่มิขดตัวอยู่ภายใต้แสงแดดสีส้ม นี่ก็สายมากแล้วแต่เจ้าตัวก็ยังไม่ลุกขึ้นมาเสียที

ผมยาวสลวยสีเข้มกระจายไปทั่วหมอนนุ่ม ใบหน้าสวยหวาน แม้เพศสภาพจะเป็นชายบุดบั้งเมื่อแสงแดดพาดทับใบหน้าขาวเนียน ดวงตาสวยสีอ่อนค่อย ๆ ลืมขึ้น กะพริบถี่เพื่อให้อชินกับแสงในยามเช้า สิ่งแรกที่คนผู้นั้นมองเห็นไม่ใช่ตู้หนังสือใบเดิมในห้องนอนที่นอนมาตลอดหลายปี แต่เป็นก้อนอะไรสักอย่างนอนกระจุกกันอยู่ใกล้กับแขนเขา ลักษณะมีขนเหมือนสัตว์เล็ก ๆ จำพวกสุนัขและแมวของคุณป่าข้างบ้าน เวลาเข้าหน้าหนาวมักจะนอนขดตัวรวมกันเป็นก้อน น่าเอ็นดูอยู่ในที

เขาหรือตาลงมองด้วยความมึนงง มโนคติแรกของคนที่เฝ้าจนหลับไหลไม่รู้เรื่องคิดว่าเขาคงกำลังฝันอยู่ หรือไม่เช่นนั้นเพื่อนสักคนน่าจะหิวมานอนที่บ้าน คาดว่าสิ่งที่เห็นตรงหน้าคงเป็นสัตว์เลี้ยงตัวเล็กอย่างสุนัขถึงได้ยื่นมือไปแตะขนนุ่ม

“แม่ฮะ”

“เหวอ...” หัวใจของคนมองเด่นถี่ เมื่อหนึ่งในก้อนชนตรงนั้น ขยับตัวเงยหน้ามามองกันตาแป๋ว ที่เห็นด้วยสายตาพรำมัวเหมือนสุนัข หลากหลายพันธุ์ ที่แท้ก็เป็นเพียงแค่ชุดชนแบบสวมทั้งตัวของเด็ก ๆ เท่านั้นเอง

เด็กคนนี้มีดวงตาสีอ่อน ยามมองมาทางเขาดวงตาคู่นั้นส่องประกายอย่างกับเห็นของล้ำค่า

‘แพท’ หรือ ‘ณฟ้า’ คิดว่าความฝันในวันนี้ของเขาช่างประหลาด ถึงได้เหลือบมองไปรอบห้องนอนหรูหรา การตกแต่งที่นี่คล้ายกับที่เห็นในหนังสืออินทีเรียตีไซน์สักเล่ม

ในขณะที่โลกกำลังหมุนไปด้วยกระแสของมินิมอลลิซึม ที่นี่กลับตกแต่งด้วยศิลปะแบบวิกตอเรีย ห้องสีขาว บานไม้สีเข้ม และกรอบกระจกแบบหุหรานันท์ให้อารมณ์เหมือนกำลังอยู่ในเมืองเก่าสักเมืองในประเทศอังกฤษ

ขณะที่แพทคิดว่าเขาช่างเอาจริงเอาจังกับงานอินทีเรียตีไซน์ แม้แต่ในความฝัน เด็กที่จ้องกันอยู่ก็กระโจนเข้ามากระแทกตัว

“แม่ฮะ วันนี้ไปบ้านใหญ่ไหม!”

“อึบ...!”

อา...ทำไมฝันถึงได้เจ็บแบบนี้ แล้วโถมตัวเข้ามาแบบนี้คิดอะไรอยู่

“พะ...ผิดคนหรือเปล่า” แพทถามเด็กตรงหน้าด้วยความมึนงง พร้อมกับยันตัวขึ้น ไม่นานใจด้วยว่าทำไมเสียงของเขาถึงได้เปลี่ยนไป หากเป็นเพราะเหล่าเมื่อคืนมันก็ควรจะแหบ ไม่ใช่ใสแจ๋วเหมือนเด็กหนุ่มอายุสิบปลาย ๆ เช่นนี้

“ฮือ แม่ฮะ” อีกหนึ่งก้อนชนที่เหมือนจะเพิ่งตื่นขยับตัวแล้ว คลานเข้ามาหา กอดและซบหน้าบนตักของคนที่ถูกขี้นมานั่งอย่างไม่เข้าใจสถานการณ์ตรงหน้านัก

หากสังเกตอย่างถี่ถ้วนแล้วจะพบว่า มีเด็กสวมชุดฟูฟ่องตัดเย็บ

เลียนแบบขนสุนัขอยู่สามคน คนตัวโตสุดยังคงอดเขาไว้แน่น คนที่ขนาดย่อมลงมาหน่อยชอบอยู่ที่ตัก ส่วนคนตัวเล็กสุดยังนอนหลับอุตุอยู่บนเตียง

“นะหนีนีพอมมา เก่งไหมฮะแม่วัล”

คนฟังขมวดคิ้วแน่น ในขณะที่ก้มมองเด็กชายวัยห้าถึงหกขวบข้างตัวก็ได้เห็นว่าตนมีผมยาวจนถึงตัก มันมีสีน้ำตาลเข้ม หยักเป็นคลื่นอย่างกับตัวละครในการ์ตูนสักเรื่องที่เขาชื่นชอบ

“ชุดนี้พี่เล็กสวมให้ น่ารักไหมฮะ” เด็กคนนั้นกระโดดขึ้นลงบนเตียง พุดจาจะฉวนและฉิกยิ้มกว้าง ท่าทางมันนอกมันใจจนคนมองเกือบจะผลอยิ้มตามแต่ยังสงสัยอยู่หลายสิ่ง

“คุณหนูร้องไห้โยเยแต่เข้าอีกแล้วอะ แม่ใหญ่เลยพามาหาคุณคุณดรินคงยังไม่ตื่น หากพากลับไปให้เวคงไม่ทราบว่าคุณ ๗ มาที่นี่”

แพทเพิ่งเห็นว่ามิหญิงสูงวัยอีกคนนั่งอยู่ข้างเตียง เธอมีผมสีดอกเลา ตัวสั้นนั่งงอเหมือนกับว่ากำลังกลัวเสียเต็มประดา และที่ลำคัมภาษาที่ใช้ดูสุภาพจนเกินควร

แม่ใหญ่ซึ่งนั่งอยู่ข้างเตียงเป็นที่เลี้ยงของภริยามาตั้งแต่แบบาะะรู้จักนิสัยใจคอเอาแต่ใจดีกว่าใคร ยามไม่พอใจวัธจะขว้างปาข้าวของกรีดร้อง และใส่อารมณ์กับใครก็ตามที่อยู่ใกล้ ยังดีที่ไม่ทำร้ายร่างกายแต่เพราะเป็นแบบนี้ดรินถึงไม่ยอมให้ร่วมเตียงหรือร่วมบ้าน

หญิงสูงวัยพยายามเงยหน้าสบตาคุณชายหน้าตาน่าเอ็นดูแต่นิสัยคนละชั่วบนเตียง แม้เธอเกรงใจภริยามาก แต่ก็รักยิ่งกว่าใคร

“ไม่เข้าใจ...” คนที่ยังนั่งอยู่บนเตียงกะพริบตาถี่ ท่าทางสงบและแปลกไปอย่างเห็นได้ชัด

แพทขมวดคิ้วแน่น เมื่อก่อนเวลานอนกลางวันเคยฝันซ้อนฝันอยู่บ่อย ๆ แต่ไม่เคยมีครั้งไหนเหมือนจริงอย่างตอนนี้ ก่อนที่สติจะมาเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนัก ๆ พร้อมกับเสียงก้องกังวานไปทั่วบริเวณ

“ผมล้างแล้วโซใหม่ ย้ำทุกคนแล้วว่าห้ามพาเด็ก ๆ มาที่นี่!”

แพทปวดหัวทันทีที่ได้ยิน หลับตาลงนิ่งหวังให้หลับไปอีกรอบ หรือไม่ก็ตื่นจากฝันเสียที

“หากคนเป็นแม่มีสามัญสำนึกพอก็คงเดินไปหาพวกแกเองได้ ไม่ใช่เอาแต่เรียกร้องความสนใจไปวัน ๆ!”

ไอโฮ...เสียงดังเหมือนมาตะโกนใส่หน้า

“ทำไมหรือภวส์ จะเป็นจะตายที่ตรงไหนถึงได้เอาแต่ใจขนาดนี้!”

แพทลืมตาขึ้นแล้วพบว่าตัวเองยังอยู่ที่เดิม ตรงหน้าปรากฏชาย ร่างสูงใหญ่ สูงจนต้องแหงนมองจากสะโพกสอบถึงโหนกค้ำรามคม ดวงตาสีเข้มดูดูดัน

ยามขมวดคิ้วถลึงตาใส่เขานั้นดูจริงจังพอ...เหมือนจะแตกหัวกันแล้ว

“บอกก็ครั้งแล้วทำไมให้ลูกมาที่นี่ ทำไมไม่ฟังกันบ้าง!”

แพทหน้าม่าน ไม่เข้าใจสถานการณ์ตรงหน้าโดยสิ้นเชิง จึงหันไปขอความช่วยเหลือจากคุณป้าข้างเตียงที่ดูจะใจดีกว่าหน่อย

“เอ่อ...อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลยนะ ที่นี้ที่ไหนครับ” เขาทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ นี่มันอะไรกัน เมื่อวานยังเดินควงเวออยู่ในผ้าแถวเอกมัยอยู่เลย

“คะ...คือ...” แม่ใหญ่อีกอึกแถมดูลนลานจนสังเกตได้

“เฉใจอะไรมากมายภวส์ หากทนไม่ไหวก็ชนของออกไปอยู่กับซู้อเธอ แต่อย่าหวังว่าจะได้หย่า!”

พ่อคุณตะโกนจนแพทรู้สึกเหมือนในหูกำลังดังวิ่ง~

“ลูกไม่สมควรมาหาคนแบบเธอ!”

“ตะโกนทำไมเนี่ย ยืนใกล้จนจะสิงร่างกันอยู่แล้ว ที่บ้านให้กินโทรโข่งแทนข้าวหะวอะ” แพทเหลืออด หัวก็ปวด ตื่นมาเจออะไรก็ไม่รู้ ถ้านี้เป็นฝัน...คงเป็นฝันที่น่าปวดหัวที่สุดเท่าที่เคยฝันมา

คนฟังขมวดคิ้วแน่น แปลกใจที่ภรรยาในนามเหมือนจะต่างไป

จากที่เคย ดรินโมโหจนกำมือตนเองแน่น อยากจะตอบโต้กลับไปหาก
ไม่ได้ยินเสียงร้องให้เจ้าของลูกก่อน

“ฮึก แม่~” เจ้าตัวเล็กที่เพิ่งตื่นร้องไห้แง คลานมาซบตักคน
ที่เรียกว่าแม่

ก่อนที่จะถามว่าอยู่ที่ไหน แพทควรถามมากกว่าว่ามันเกิดอะไร
ขึ้น...ตื่นมาแล้วมีลูกได้ไง

“ถามจริงนะ คุณเป็นใคร” คนตัวย่อมกว่าหรือตามองผู้ชายตัวสูง
ยิ่งเขาถามผู้ชายคนนั้นก็ยิ่งเบิกตากว้าง

“เธอเป็นอะไรอีกภวส์...” ชายคนนั้นเอ่ยเสียงเรียบ ชี้ลงที่พื้น
เพื่อย้ำถึงฐานะและอำนาจ

“ฉันเป็นเจ้าของที่นี่ และที่สำคัญเป็นสามีของเธอ แม้จะแค่นี้
นามก็ตาม”

คราวนี้แพทกะพริบตาปริบ ๆ นึกเคืองตัวเองที่ดูละครน้ำเน่า
เยอะไปหน่อย พอฝันมันเลยผสมปนเปกันไปหมด

“ก็บ้าแล้ว ฝันอะไรวะเนี่ย” เขาถอนหายใจยาวแต่ไม่กล้าลูก
เพราะกลัวเด็กจะหล่นจากตัก ถึงแบบนั้นก็หงนหน้าขึ้นสบตาผู้ชาย
ที่ดูโมโหร้าย

“มีสามีเป็นคนเสียงดังแบบคุณได้หูนวกตายสิ คอไม่แหบข้าง
หรือไง ตะโกนขนาดนี้”

“ภวส์!”

แพทเกาหัวแกรก มันใจแล้วว่าผู้ชายตรงหน้ากำลังเรียกชื่อตน
แน่ ๆ ก่อนจะหันไปหาคุณป้าที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างเตียงเพื่อหาพวก

“หูอื้อเลยนะป้า เสียงแบบนี้ไปช่วยโบกรถที่ปากซอยได้เลย
ไม่ต้องเป่าหอรอกนกหวีด ตะโกนเอา” แพทยกมือปิดหู เบ้าหน้าแล้วพูด
อีก

“เดี๋ยวเด็ก ๆ ก็ซึมซับความรุนแรงไปอีก เป็นคนยังงั้นเนี่ยคุณ”
คราวนี้เขาหันมาว่าผู้ชายตัวสูง เมื่อเห็นเด็กสามคนตื่นและมองพวก

เขาตาแป๋ว เหมือนกับกำลังดูละครน้ำเน่ายามเช้า

“ฉันบอกแล้วว่าห้ามพาเด็ก ๆ มาที่นี่ แม่ใหญ่คงรู้ว่าคนที่
โวยวายเสียงดังกว่าใครคือไอเม่ก้าเอาแต่ใจอย่างเธอ” เจ้าของบ้าน
มองคนของภวีสที่กล้าขัดคำสั่งเจ้าบ้านอย่างเขา

ดรันผู้ไม่เคยมีใครหยามมาก่อนตัวสั่นด้วยความโมโห เมื่อถูก
คนที่ชอบตะโกนและขว้างปาข้าวของทุกวันมาสั่งสอน เขาชี้หน้า
ไอเม่ก้าตัวเล็กที่ปากดึกกว่าเดิมหลายเท่า

“หยุดเดี๋ยวนี้นะภวีส หยุดก่อนที่แม่เธอจะได้รู้เรื่องซู้รักของ
เธอ...” ดรันก้มลงกระซิบเสียงเหยิ่ม แต่เดิภวีสจะหวาดกลัวและยอม
ทุกครั้งที่เขาพูดเรื่องนี้ขึ้นมา แต่คราวนี้กลับ...

“มีพลอตซู้ด้วยเหอวะ น่าตื่นตื้นนะเนี่ย” แพทลอบขำ ไม่น่า
ดูละครวีรณเรื่องเมียหลวงกับเมียน้อยก่อนเมาเลย ผันเป็นตุเป็นตะ
ไปหมด

“ฉันบอกให้หยุด!”

“หยุดให้คุณตะโกนใส่หูผมฝ่ายเดียวเนี่ยนะ ก็บ้าแล้ว!”

“คุณหนูของแม่ใหญ่ เกิดอะไรขึ้นคะ ฮือ...” แม่ใหญ่เองก็จะ
ร้องไห้ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเห็นคุณหนูภวีสของเธอเถียงกับยอดอัลฟา
แบบคุณดรันแล้วชนะได้เลย

โลกคงโกล้แตกเต็มทีแล้ว...

1

ภรรยาที่ทำอะไรไม่ได้

‘แพท’ หรือ ‘ณฟ้า’ คือมนุษย์ในปี ค.ศ. 2021 แพทอาศัยอยู่
ใจกลางกรุงเทพมหานคร พี่นเพเป็นคนจังหวัดปทุมธานี ด้วยการ
จราจรที่แออัดถึงได้เช่าหอพักใกล้ที่ทำงานใจกลางเมือง จะกลับบ้าน
หาพ่อกับแม่บ้างในวันหยุดยาวหรือเสาร์-อาทิตย์ที่ไม่มีนัดหรืองาน
ค้างคา

การงานก็เป็นไปตามปกติ มีปัญหาบ้าง แต่ก็ถือว่าบริษัทจ้างมา
แก้ไขปัญหาให้อยู่แล้ว เงินเดือนก็ไม่ได้แย่ พอมีเก็บเพราะไม่ใช่คน
สุรุษสุรายนัก ด้วยไม่ได้มีคนรักถึงไม่ได้มีห่วงอะไรมาก แต่ก็ไม่เคยเหงา
เพราะมีทั้งเพื่อนสมัยเรียนและเพื่อนที่ทำงานเยอะแยะ ที่บอกมา
ทั้งหมดนั่นคือชีวิตของ ณฟ้า จันทรณัยนา ในวัยเกือบสามสิบปี

แพทบิดซีก็เจียดอนเกือบเที่ยง เมื่อเช้าเขาฝันแปลก ๆ เกี่ยวกับ
สามีที่เสียงดังเหมือนโทรโข่ง ในระหว่างที่กำลังนึกชมว่าเตียงที่นอนอยู่
คงเป็นเตียงแสนแพง วินาทีที่สติตื่นมาอีกครั้ง แพทลืมตาและพบว่า
เขาอยู่ที่เดิมเหมือนก่อนหน้านี้ นี่มันไม่ใช่ฝันแล้ว...

“ไอ้เหี้ย” คนตัวย่อมกว่าชายทั่วไปในศตวรรษที่ยี่สิบ ลุกขึ้นจาก
เตียง มองนิ้วมือขาวเรียวและปลายผมสีอ่อนที่ระข้างแก้มแล้วขมวด

คิ้วแน่น ที่เคยคิดว่าเมาค้างหรือฝัน พอโดนแดดจัดในตอนเที่ยงเสีย ภายก็พลันฉุกคิดขึ้นมาได้

“กระจก ๆ” แพทลุกเดินวนเหมือนหนูติดจั่น ก่อนจะตั้งสติได้ว่า ประตูข้างห้องนอนคงเป็นห้องน้ำถึงได้เดินตรงเข้าไป เสียวินาที่เห็น ว่าตรงหน้าตนคือภาพเด็กหนุ่มวัยไม่เกินยี่สิบ ดวงหน้าน่ารัก รูปร่างเพรียวบางก็อ้าปากค้าง

“เหี้ยแล้วกู อะโรวะเนี่ย” แพทจับไปทั่วตัว จับลึกถึงขนาดรู้ว่า เจ้าของใบหน้าหวานเป็นเพศชาย

ในขณะที่กำลังล้วงหน้าล้วงหลัง คนที่เจอเมื่อเข้านี้ก็โผล่เข้ามา “คุณหนูจะรับมือที่ยังเลยใหม่คะ แม่ใหญ่ตกใจหมดที่เห็นหลับไปอีก”

แพทแทบจะร้องให้ คุณป้ามาช่วยชีวิตเขาไว้แล้ว!

“ป้า ที่นี่ที่ไหนนะ”

“คุณหนู...?”

‘ภวัส’ หรือ ‘วัส’ คือโอมเมก้าลูกชายของตระกูลใหญ่โตแถบ ชายแดนตะวันออก ภวัสแต่งงานกับดรินเข้าปีที่สอง ในปีแรกดูเหมือนทุกอย่างจะเป็นไปอย่างราบรื่น จนกระทั่งเร็ว ๆ นี้ทุกอย่างก็เริ่มที่จะแปรเปลี่ยน

“นี่มันนิยายแฟนตาซี” แพทถอนหายใจเอือกใหญ่ เขานั่งเหวอ อยู่หลายชั่วโมง ตั้งแต่เที่ยงจวบจนบ่ายแก่ ข้าวปลาไม่ยอมกิน มีคุณป้าคนนั้นคอยตามดูแลทุกฝีก้าว เหมือนกับกลัวว่าเขาจะหนีเข้าห้องน้ำไปผูกคอตายเสียอย่างนั้น

“หรือถ้าผมวิ่งผ่านกระจกเหมือนทวิภพ ทุกอย่างจะกลับเป็นเหมือนเดิมไหม” แพทลองถามดู

แม่ใหญ่มองหน้าตาที่มักแต่งแต้มให้ดูข่มขื่นและงดงามวันนี้ กลับขีดเลือดของคุณหนูเธอ

“คุณหนูของแม่ใหญ่ นี่ปีโลกใหม่ที่สามเก้าแปดสี่แล้วนะคะ ยุคนี้แทบไม่มีการเหยียดชนชั้นของไอเม่เก้าแล้ว เรื่องไสยศาสตร์คร่ำครึแบบนั้นไม่มีจริงหรอกคะ” แม่ใหญ่ผู้มีผมสีดอกเลาอธิบายพร้อมกับยิ้มบาง

เธอตั้งใจที่คุณหนูไม่ได้อารมณ์รุนแรงหรือเหม่อลอยอย่างเคย แต่แปลกที่กลับจำอะไรไม่ได้เลย สัมเลือนทุกเรื่องจนไม่เหมือนคนเดิม ลึก ๆ เธอกลับแววตาที่ไม่เหมือนเคยของคุณหนู ถึงได้โทร. หาคุณหมอประจำบ้านตั้งแต่ที่อีกฝ่ายกลับไปอีกครั้งเมื่อสัปดาห์

“ปีโลกใหม่ที่สามเก้าแปดสี่ ไอเม่เก้าชื่อภวส์ เป็นผู้ชาย แต่เป็นเมีย แถมมีลูก” แต่เดิมแพทไม่ใคร่คนไม่ฉลาด เขาคิดว่าเขาหัวไวใช้ทำงานชิ้นไหนหัวหน้าก็ชม แต่เรื่องคราวนี้มันไม่มีส่วนไหนที่น่าเชื่อถือเลย

ใจหนึ่งอยากจะอธิบายคุณป้าว่าเขาคือคนที่มาเข้าร่างภวส์ แต่กลัวเหลือเกินว่าจะถูกจับไปเผาทั้งเป็นเหมือนในนิยายล่าแม่มดยุคเก่าที่เคยอ่าน ถึงได้ลองเลียบบ ๆ เคียง ๆ ถาม

“ไอเม่เก้าคืออะไรนะครับ” แพทคิดถึงวิชาเคมีที่ไม่เคยสนใจเรียน เขาลองเดาจากคำพูดหญิงแก่ตรงหน้า คาดว่ามั่นคงเป็นลำดับชั้นเหมือนยศพันโท พันเอก แต่เอาเข้าจริงไอเม่เก้ากลับเป็นชื่อเรียกของเพศหนึ่งที่ไม่มีรังไข่แต่ดันท้องได้

คำตอบเรื่องไอเม่เก้าทำแพทเหวอไปอีกเป็นชั่วโมง เขาสูดหายใจเข้าลึกคล้ายกับจะเป็นลม ไม่แน่ใจว่าตัวเองอยู่ที่โรงพยาบาลจิตเวชหรือว่าอยู่ในมิติไหน

“คุณหนูทานข้าวก่อนเถอะคะ อย่างน้อยท้องอืดอาจจะดีขึ้น” แม่ใหญ่เสิร์ฟอาหารที่น่ากลับป้อนมาอีกครั้ง มีอสังหาศ้อย ๆ วางถาดพวกนั้นลงที่โต๊ะใกล้ ๆ กัน

“ที่นี่ประเทศไทย ถูกไหม” แพทเริ่มทฤษฎีสมคบคิด เชื่อว่าเขาอาจจะย้อนอดีตแบบละครช่องน้อยสี

คุณป้าคนนั้นเอียงคอมอง แวดตาใจดีมีแววของความสงสัยก่อนจะถามกลับ

“ประเทศคืออะไรคะคุณหนู”

แพทมองข้าวในจาน หน้าตาพวกมันก็ไม่เหมือนกับอาหารที่เขาเคยกิน เป็นซูปและผักที่ไม่เคยเห็น

“ประเทศไทย ใช้ภาษาไทย” เขาลองอีกครั้ง และคราวนี้ก็ได้คำตอบกลับมาเช่นกัน

“ภาษาคืออะไรหรือคะ”

แพทสุดหัวใจเข้ลึก ก่อนจะรีบสรุป “ที่นี่คือนิยายแฟนตาซี แพรี่เทล กูต้องบินได้แน่ๆ”

แม่ใหญ่เล่าให้คุณหมอประจำบ้านฟังว่าคุณหนูเหมือนจำอะไรไม่ได้เลย ทำทางโง่โง่ เป็นไปได้ไหมที่คุณหนูเธออาจจะเครียดจนเพี้ยนไปแล้ว คุณหมอดรินลงความเห็นว่าคุณหมอบางส่วนของโอเมก้าที่ซื้อภัวสอาจหายไป ถึงได้เรียกรถฉุกเฉินมาที่บ้านตอนเย็น

ท่ามกลางความวุ่นวายที่แพทตะโกนว่าไม่ได้บ้า มีคุณป้าร้องให้อย่างน่าสงสารอยู่ข้างเตียง ในที่สุดแพทก็ถูกจับไปตรวจสุขภาพในทุกรูปแบบ ทั้งเจาะเลือดและเข้าเครื่องสแกนสมอง ตัวคนป่วยดินแด่วๆ สภาพดูไม่จิต สู้ทำยแพทกินนอนเบลอเพราะฤทธิ์ยาที่หมอให้

วันนี้คือวันที่แพทจะตื่นจากฝันร้าย เขาหวังอย่างสุดหัวใจว่าจะตื่นขึ้นในห้องเล็ก ๆ ของตนเช่นเคย ถ้านับจากวันที่เมามายวันนี้คงเป็นวันอาทิตย์ แพทกะว่าจะออกไปห้างซื้อของนิดหน่อย แต่ตอนเช้าอยากจะตื่นมาเล่นเกมที่ค้างไว้ก่อน ในขณะที่จิตได้สำนึกกำลังวาดฝันถึงชีวิตประจำวันแบบสงบ แต่แล้วเขาก็รู้สึกเหมือนกำลังหายใจไม่ออก สะดุ้งและตื่นมาด้วยสภาพเหมือนปลาขาดน้ำและใกล้จะตาย

“แม่ตื่นๆ”

แพทลื้มตามากก็เจอมนุษย์เด็กตัวจิ๋วนั่งทับอกอยู่...ทั้งยังข่มอีก
“ละ...ลงไปก่อน โอ้ย...!”

คืนก่อนหน้านี้น้ำที่แพทจำได้ คุณหมอลงความเห็นว่าเขาปกติดี แต่มีภาวะเครียดจึงให้ค้างที่โรงพยาบาลหนึ่งคืน พอกลับบ้าน แพทก็นอนคิดมากจวบจนหลับไปตอนเกือบเช้า พอตื่นมาก็มีเด็กมานั่งอ้าอีก

ใจจริงอยากจะกรี๊ดร้องโหยหวนเหมือนหนังสยองขวัญเพราะความซ็อก แต่ด้วยเข้านี้สติมีเต็มร้อยเลยไม่เห็นประโยชน์ของการทำแบบนั้น ซินทำก็มีหวังได้นอนรทหวนไปโรงพยาบาลอีกครึ่งเป็นแน่

“ชื่ออะไรนะเรา” แพทนวดหัวไปถามไปเมื่อเจ้าเด็กเกาะเกาะยังติดหนีบอยู่ตรงแขน จำได้ว่าเด็กคนนี่คือลูกคนกลาง มีดวงตาและหน้าคล้ายฝรั่ง ไม่เหมือนเขาหรือพ่อคนนั้นแม่เพียงนิด

“คอร์ก็งฮะ”

“คอร์ก็?” นี่มันลูกหมาเหรอะ...

“แล้วตัวเล็กนี่ละ” แพทชี้ไปที่เด็กตัวเล็กที่สุด อายุน่าจะยังไม่เกินสองขวบด้วยซ้ำ เขาแอบทิ้งกับความไม่พอใจ แคมานอนนิ่ง ๆ ฟิงแขนแล้วส่งสายตาอัน

“ปิ๊กก็”

“ปิ๊กก็?” แล้วนี่ก็หมาปิ๊ก หรือจริง ๆ ที่นี่ทุกคนคือหมา เป็นโลกแฟนตาซีที่กลายเป็นหมาได้?

“แสดงว่าพ่อมันต้องเป็นรีตไวลเลอร์แน่ ๆ” แพทได้แต่คาดเดาแม่ใหญ่และพี่เลี้ยงอีกคนซึ่งกำลังเตรียมนมให้เด็ก ๆ อยู่ในห้องนอนแสนกว้างอดลอบขำไม่ได้?

หากใครต่อใครบอกว่าคุณหนูแก้วสวย เอาแต่ใจ และทำตัวเย่อหยิ่งก็คงไม่ใช่เรื่องผิด เพราะจากหน้าแก้วคือไอเมก้าที่ใครต่อใครก็ต่างไม่กล้าเข้าใกล้ ทั้งในแง่ของนิสัยส่วนตัวและเพราะพื้นเพไม่ใช่คนน่าคบหาเสียเท่าไร

ตั้งแต่เด็กภวส์ไม่เคยมีเพื่อน ถูกเลี้ยงโดยแม่ใหญ่เนื่องจากพ่อแม่ไม่เคยมีเวลา มีเพียงเงินให้ เพราะฉะนั้นแม่ใหญ่ที่เลี้ยงมาตั้งแต่เกิดถึงได้รู้ดีว่าคุณหนูของเธอปากร้ายแต่ใจดี และอ่อนไหวกว่าใคร นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเด็ก ๆ ถึงได้รับรู้ว่าที่จะมาหาคุณแม่ทุกเช้าแม้คุณพ่อจะไม่ยอม

ความสัมพันธ์กับตรัน ในวงสังคมเล่าลือกันว่าแต่งงานเพียงเพื่อธุรกิจ ไม่ใช่ความรักแต่อย่างใด

แพทนั่งรวบรวมสิ่งที่เขารู้ไปพลางมองสิ่งรอบตัว ประหลาดดีที่ภวส์คนนี้ไม่ถูกกับสามี ถ้าฟังจากปากคุณตรันไม่ผิดคือเขามีชู้ ทำไมถึงไม่เลิกกับสามี แต่กลับเลือกที่จะแยกบ้านกันอยู่ ก็สุดจะคาดเดา

เป็นภวส์นี้ช่างดูเนื้อหอมมีผู้ชายหลายคน ต่างจากการเป็นแพทโดยสิ้นเชิง...

“ปกติไปอิมมออยู่แล้วอ้อยอีกยังไม่มีคนมองเลย” แพทพึมพำกับตัวเอง เรื่องที่เขาพูดจาตรงเกินไปและติดจะห้ามพวกเพื่อนสนิทรู้ดีอยู่แล้ว

“คุณหนูพูดอะไรนะคะ...” แม่ใหญ่ทำหน้าฉงน

โอเมก้าที่ทำหน้าอึมทึมขี้ส่ายหน้าไปมา

“วันนี้คุณตรันออกไปทำงานแต่เช้าแล้วนะคะ” คนที่น่าจะเป็นพี่เลี้ยงบอก นั่นเป็นสาเหตุว่าทำไมเด็ก ๆ ถึงมาขลุกอยู่ที่นี้ได้

“อ่า...” โอเมก้าตัวเล็กไม่รู้จะต้องพูดหรือทำอะไรต่อ

“พ่อไปแล้ว นะเลยขอแม่ใหญ่มา” เด็กคนที่น่าจะเป็นพี่ใหญ่โผล่มาจากหน้าประตู วิ่งจู่ดกระโดดขึ้นเตียงแล้วโถมตัวลงบนตัวแพทเสียงดังอึก! แม้จะบอกว่าเป็นพี่คนโต แต่ดูยังไงก็ไม่น่าจะเกินห้าขวบแน่ ๆ

เด็กซึ่งเป็นพี่เลี้ยงกะว่าจะเอ่ยปากปรามแต่ก็ไม่ทัน เธอรู้ดีว่าภวส์นั้นไม่โหดร้ายแค่ไหนเวลาเด็ก ๆ ไม่ได้ตั้งใจ แม่ไม่เคยใส่อารมณ์หรือลงไม้ลงมือกับเด็ก ๆ แต่เป็นเธอทุกครั้งที่ต้องรองรับอารมณ์แทน เด็กเตรียมรับคำตำราเรื่องที่ไม่สอนมารยาทให้เด็ก ๆ แต่สุดท้าย

โอเมก้าหน้าสวยบนเตียงกลับไม่ได้พูดอะไร เป็นที่น่าแปลกใจของคน
คุ้นเคย...

“ตอนบ่ายแม่ใหญ่เรียกคุณดรินมาแล้วนะคะ คงจะต้องตรวจ
สุขภาพกันอีกรอบ” คนที่เฝ้าดูอาการคุณหนูมาหลายวันบอก

“หมอมะเหวอครับ” คนที่เริ่มปวดหัวจี้दनวขมับตัวเองเบา ๆ

“คะ น้องสาวคุณดริน” แม่ใหญ่บอกอีกครั้งเมื่อคุณหนูของเธอ
เหมือนจะลืมทุกอย่างไปสิ้นจริงๆ

“อารินจะมาเหวอซะ” เด็กชายคนโตปีนปายขึ้นมาบนตัวคนที่
เรียกว่าแม่ นั่งตักอย่างเคยก่อนจะเงยหน้าพูด

“อารินจะดูแม่อีกไหมซะ”

แพทมองเด็กชายหน้าตาน่าขง มือเล็กนุ่มจับนิ้วมือเขาไว้แน่น
แววดาตุ้กั่วงวลจนน่าสงสัย แต่ยังไม่ทันจะถามอะไรต่อมือเขาก็ถูกยก
เข้ามาในท้อง

“ขอคุณแม่ทานข้าวก่อนนะคะ” แม่ใหญ่บอกเด็กชายคนโตเพื่อ
ให้คนเป็นแม่ได้พักบ้าง เพราะหลังออกมาจากโรงพยาบาลเด็ก ๆ ก็มา
ป่วยแล้ว

คุณหนูของเธอแปลกไปจนคล้ายกับเป็นคนละคน แม่ใหญ่เอง
ก็ร้อนใจถึงได้เรียกหาหมอ และเมื่อรู้ว่าความทรงจำบางอย่างขาดหาย
และเห็นนอนอยู่ที่โรงพยาบาลโดยไม่มีใครมาเยี่ยมก็ยิ่งสงสาร คุณดริน
แนะนำว่าอาจจะเกิดจากภาวะเครียด ต้องคอยดูแลอย่าให้ไกลตา

“นะกินด้วย!” เด็กน้อยอีกคนที่เกาะเกาะอยู่ดูอยากจะเป็นมานั่ง
บนตักคุณแม่เหมือนกัน

“นะ นะ”

“อ่า...” เจ้าพวงลูกหมานี่เกาะคนกำลังจะลุกไปกินข้าวจนขยับ
ไม่ไหว

แพทลุกแล้วรวบเด็กที่ตัวเล็กสุดมาอุ้มไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วน
อีกข้างช่วยประคองพี่คนโตและคนกลางลงมาจากเตียง พอมานั่งร่วม

โต๊ะกินข้าวเล็กๆ ๗ ในห้องด้านนอกความวุ่นวายก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง

“อ้ม อ้มนะ” เด็กตัวเล็กอ้าปากกรอ

คนที่หิวและกำลังจะตักโจ๊กเข้าปากตนเลยเปลี่ยนเป็นเป่าแล้ว
ป้อนเด็กแทน พอคนอื่นเห็นเคี้ยวแก้มตุ่ยก็ชอบบ้าง

“อ้มม่ง”

“ป้อนนะด้วย”

แพทงมาก แต่ก็ไม่รู้จะต้องทำยังไงจึงต้องจำใจป้อน

“เดี๋ยวไปตักมาเพิ่มนะคะ กินพร้อมกันเลย” แม่ใหญ่หันไปบอก
เล็ก

ณภัทร ณภิตย์ และณภิน คือลูกของดรันและภวีสตามกฎหมาย
เด็กชายเป็นอัลฟ่า เบต้า และโอเมก้าตามลำดับ แต่เดิมอยู่บ้านใหญ่
กับพ่อ แต่มักจะใช้เวลาส่วนใหญ่มาอยู่บ้านเล็กกับแม่มากกว่า แม่ใคร
ต่อใครจะบอกว่าแม่พวกเขาทั้งดูและปากร้ายเหมือนคนสติไม่ดี แต่
เด็กที่มีหัวใจบริสุทธิ์กลับรู้ว่าแม่ดีกับพวกเขาแค่ไหน

ในขณะที่พ่อไม่มีเวลาแม่แต่จะนอนกอด แม่ที่เสียงดังไปบ้าง
กลับยินดีที่จะเล่านิทานสยองขวัญเรื่องสัตว์ประหลาดบนอีกโลกหนึ่ง
ให้ฟัง แม้จะน่ากลัวไปหน่อย แต่เด็ก ๆ ก็ชอบใจ

“อ้าม...” ปักก็ตัวเล็กอ้าปากกว้างรออาหาร

แพทเป่าแล้วก็ชิมนิดหน่อย เห็นว่ารสชาติดีแม้จะไม่เหมือนข้าว
ที่เขาเคยกินก็ตาม

“นั่นก็อ้าม...” แพททำเสียงตาม คิดถึงตัวเองตอนไปรับจ้างเลี้ยง
หลานให้พี่สาว ตอนนั้นเพิ่งเรียนจบ ยังไม่รู้จะทำอะไรดีถึงได้ไปรับจ้าง
พี่เลี้ยงลูก แพทชอบเด็กและอยากมีลูกมาตั้งแต่ตอนนั้น เพียงแต่ชอบ
เพศเดียวกัน การมีลูกเลยดูเหมือนจะไกลตัวเข้าไปอีก

ไม่นึกไม่ฝันว่าอยู่ดี ๆ จะได้มีลูกสนใจอยาก แม้จะเป็นลูกหมา
ก็ตามที...

“วันนี้มะมีวิซาระบายสี อะอำไ้อ้อ้อช่วยอะ!” ทำยประโยค

เจ้าพี่คนโตเคี้ยวอาหารไปด้วยไม่ไปด้วย

“เวลาเคี้ยวไม่พูดครับ มันกระเด็นโดนคนอื่นได้ แล้วอย่าอ้าปากให้มันมีเสียงแจ๊บ ๆ” แพทปาดเศษข้าวที่ติดมุมปากเด็กออก

เด็กคนนั้นจ้องตาแป๋วเพราะแม่ดูไม่เหมือนเดิม แม่ค่อย ๆ บอกไม่ได้เสียงดังใส่อย่างเคย

“แล้วเวลาเข้าหาคนอื่นอย่ากระโดดใส่ตัวอีกนะ มันเจ็บ”

ในห้องกินข้าววันนี้เด็ก ๆ เงียบเป็นเป่าซาก เหลือบมองแม่ที่พี่เลี้ยงที่แบบไม่ค่อยจะเข้าใจนัก

“เข้าใจไหม”

“เข้าใจซะ” เด็กสองคนเอ่ยพร้อมกับยิ้มแป้น ส่วนเจ้าตัวเล็กที่นิ่งสุดก็พยักหน้าเออออ มีแต่แพทที่กำลังไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าเขาทำอะไรอยู่

“คุณลุงมารอแล้วคะคุณหนู ต้องรีบแล้วนะ” พี่เลี้ยงบอกเจ้านายตัวเล็กเพราะวันนี้ต้องไปโรงเรียนอนุบาล

“นะไปเรียนแล้วนะซะ” เจ้าคนโตว่าแล้วก็กระโดดกอดเต็มแรงเหมือนเดิม

“คุณณภัทรเหมือนไซบีเรียนแบบที่คุณหนูชอบเรียกเลยนะคะ สมกับเป็นอัลฟาแรงดี” แม่ใหญ่พูดไล่หลังเมื่อส่งเด็ก ๆ เสร็จ

“เป็นแบบนี้ทุกวันเลยหรือครับ” แพทถามพลางมองไปรอบบริเวณ

“เมื่อก่อนคะ หลัง ๆ มานี้คุณหนูกับคุณดรันทะเลาะกันใหญ่โตนาน ๆ ทีเด็ก ๆ ถึงได้มาหา ถึงจะงอแงแค่ไหนคุณดรันก็ไม่อยากให้มาคะ”

คนฟังพยักหน้าตาม เขานึกสงสัยอยู่หลายอย่าง

“แล้วทำไมชื่อเหมือนหมากันทุกคนเลย”

คราวนี้แม่ใหญ่กลั้นยิ้มไม่ไหว

“คุณหนูตั้งชื่อให้เด็ก ๆ เองนะคะ เพราะไม่ชอบชื่อณภัทร

ณภิตย์ และณภิน บอกว่าชื่อนั้นเรียกยาก และอีกอย่าง...พวกแกเป็นลูกหมา”

“ทำไมล่ะ...” แพทรู้แล้วว่าทำไมเด็กพวกนั้นถึงแทนตัวเองว่า ‘นะ’ แต่ก็อดสงสัยไม่ได้เรื่องที่เขาเรียกชื่อหมาแทนชื่อเด็ก

“อาจจะเป็นเพราะคุณณดาคะ”

“ณดาคือใครครับ” แพทงมมาก แค่ชื่อตัวเองยังไม่ทันจะจำได้ รอยยิ้มแม่ใหญ่คล้ายเจ็บปวด เธอมองคุณหนูที่เลี้ยงมาแต่อ่อน แต่ออก บางทีการลืมน่าจะดีกว่าการจำได้ก็ได้ ถึงได้ไม่ตอบให้คุณหนูระคายใจอีก

หมอดรินแวะมาบ้านของพี่ชายในยามบ่าย ถึงเธอจะเป็นหมอลประจำที่นี่ แต่ก็ไม่ค่อยได้แวะมาเท่าไรถ้าไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น หลังจากส่งตัวพี่สะใภ้ไปโรงพยาบาลเมื่อวันก่อนก็ทราบผลว่าภัสจำอะไรหลายอย่างไม่ได้ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไอเมก้าคืออะไร เพียงแต่ยังพูดคุยได้ปกติ

จากคนที่โมโหร้าย ปากร้าย การลืมนครั้งนี้ของภัสช่างเรียบง่ายจนน่าตกใจ

“ทะเลาะกับพี่ดรินบ่อยไหมคะ” เธอวางอุปกรณ์วัดความดันลงในกล่องเครื่องมือที่เอาติดมาด้วย หลังจากเห็นว่าไอเมก้าตรงหน้าความดันเป็นปกติ

“ดริน?” แพทเอียงคอมองหมอลตรงหน้า อันที่จริงยังจำใครไม่ได้เท่าไร

“วันนี้ไม่ได้เจอกันคะ” แม่ใหญ่ที่นั่งอยู่ข้างเตียงตอบแทน

“อ้อ...” คุณหมอลคนสวยทำท่าครุ่นคิด ก่อนจะบอก “อันที่จริงยากลายเครียดอาจจะทำให้รอบฮิตเปลี่ยน แต่ยากดฮิตยังมีอยู่ใช่ไหมคะ”

“ฮิตนี่ใครนะครับ” แพทอยากตาย ชื่อเด็กหมาสามตัวยังจำ

ไม่ได้ แล้วไอ้คนชื่อฮิตนี่มันใครอีก!

คุณหมอบอกไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก รู้แล้วว่าลิม แต่ไม่คิดว่าจะลิมขนาดนี้

“รอบฮิตคือรอบที่ไอ้เมก้ามีความต้องการทางเพศสูง ส่งกลิ่นฟีโรโมนและอยากมีเซ็กซ์ ช่วงนั้นให้อัตราการกำเนิดสูง ถ้าทานยาจะทำให้ควบคุมได้นะคะ”

“อ่า...คือคนที่นี่อยากเอากันเป็นรอบ ๆ เหมอครับ”

แม่ใหญ่ถึงกับยกมือปิดหูตัวเอง คุณหนูผู้บอบบางสวยงามของเธอพูดคำว่าเอากันได้หน้าหนึ่งมากเหลือเกิน

“อ่า...” ดรินหันรีหันขวาง เมื่อแน่ใจว่าคงไม่มีใครอื่นถึงได้บอก

“เซ็กซ์จะมีเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ถ้าไอ้เมก้าฮิตจะทำให้อัลฟ่าควบคุมตัวเองไม่ได้” เมื่อเห็นว่าคนฟังยังงง เธอจึงอธิบายต่อ

“ตัวอย่างคือถ้าภวัตฮิตและพีดรันได้กลิ่น คนที่เป็นอัลฟ่าอาจจะควบคุมตัวเองไม่ได้ รวมถึงภวัตเองด้วยค่ะ เพื่อความปลอดภัยจากอัลฟ่าคนอื่น รินจะให้ยาไว้เพิ่มนะคะ” เพราะดรินรู้ว่าพี่ชายกับพีสะใภ้คนนี้ยังไม่ได้จับคู่กันตามสัญชาตญาณ กลัวว่ากลิ่นหอม ๆ จะไปโดนอัลฟ่าคนอื่นเข้า

แพทอ้าปากค้างเมื่อเรื่องมันลึกลับซับซ้อนกว่านิยายสืบสวนที่เคยอ่าน แต่เธอเป็นว่าเธอจะทำตามคำแนะนำหมอก่อนก็แล้วกัน

“แล้วช่วงนี้ภวัตเป็นยังไงบ้างคะ” คุณหมอบอกอัลฟ่าคนสวยถาม ซึ่งอีกคนก็ได้แต่นวดหัวตัวเองไปมา

“ก็เป็นงง ๆ อะ” เขาบอกติดตลก

“ไม่ต้องกอดกันตัวเองนะคะ จำอะไรไม่ได้ไม่เป็นไร อยู่ที่นี่ทุกคนจะคอยดูแลเอง” ดรินรู้มาบ้างว่าพี่ชายเธอกับพีสะใภ้มีปัญหาภายในกันจนเครียดสะสมและเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น จึงทำได้แค่ปลอบใจ

“เรื่องส่วนตัวรินก็ไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่เพื่อเด็ก ๆ แล้วอยากให้คุณกันให้เข้าใจนะคะ”

แพทหัวเราะแหย่ๆ ที่บอกว่าให้คุยกันให้เข้าใจ เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไปคุยอะไร

แม่ใหญ่ผู้อ้างว่าเป็นพี่เลี้ยงของภวิศบอกว่าเจ้าของบ้านจะ กลับบ้านประมาณสองทุ่ม ทันทีที่เข็มสั้นของนาฬิกาชี้ตรงเลขแปด เสียงย่าผีเท้าเข้ามาในบ้านหลังย่อมก็ตั้งขึ้น

“ทำไมชอบสร้างแต่ความเดือดร้อนไม่หยุดหย่อนนะภวิศ”

แพทถอนหายใจเมื่อได้ยินเสียงนั้นดังมาก่อนตัว แต่ทันทีที่ประตูเปิด ผู้ชายที่มักจะไว้วางคนนั้นก็ตุนิ่งไปเมื่อเจอเขากำลังต่อเลโก้อยู่กับเด็กสองคน

“ฉันบอกเธอแล้วว่า...”

โอเมก้าขมวดคิ้วแน่น ยกมือแคะหูก่อนจะถาม “ว่าอะไร”

“บอกแล้วว่าไม่ให้พาลูกมาที่นี่!” ครั้งนี้ดรันหันไปเอ็ดพี่เลี้ยงและแม่ใหญ่ เขารู้จากตรินเมื่อป้ายว่าภวิศป่วย ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพวกเขาบ้านยังกล้าพาเด็ก ๆ มาที่นี่อีก

“พ่อฮะ นะต่อคุณสิงโตได้ด้วย” เจ้าเด็กคนโตวิ่งไปเกาะขาพ่อพลางหันมายิ้มแฉ่งให้แม่

“นะกะต่อฉิ่งโตฮะ” เจ้าคอร์ก็คนกลางนั่งอยู่บนตักแม่ แต่ขู่มือหრაให้พ่อช่วยชม

ดรันมองโอเมก้าตรงหน้า เขาเพิ่งรู้ว่าภวิศป่วยเพราะความเครียด อาการร้ายแรงถึงกับจำอะไรไม่ได้ เขาเองไม่เคยเชื่อมารยาของโอเมก้าคนนี้ จนได้เห็นแวตาดำใสแจ้วตรงหน้า

ทุกทีแวตาดำของภวิศที่มีต่อเขาคือทั้งรักทั้งเกลียด...ไม่ใช่แบบนี้

“ถึงเวลานอนแล้ว พ่อมาตามแล้ว” โอเมก้าตัวเล็กอุ้มลูกคนกลางมาวางให้คนเป็นพ่อ ส่วนเจ้าปิ๊กก็ตัวเล็กนอนหลับอุตุกับบอกพี่เลี้ยงไปแล้ว

“นะจะไปนอนฮะ”

“ฝันดีครับ” เขายกมือลูบผมของเด็กที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ช่างน่าสงสารที่พ่อแม่มีปัญหากันตั้งแต่เด็ก

แก้มยุ้ยของเด็กชายคนเล็กแดงแจ๋เมื่อแม่ยิ้มให้ ส่วนคนพี่ก็ขนไม่ลืมหิวมากอดก่อนจะไปนอน

“ฝันดีฮะแม่”

ทันทีที่แม่ใหญ่และพี่เลี้ยงจูงเด็ก ๆ ออกจากบริเวณนั้น คนที่หยุดหงิดมาตั้งแต่บ่ายก็ได้ที่

“อย่าคิดนะว่าเธอแค่ทำดีกับลูกแล้วจะล้างมลทินความผิดทุกสิ่งที่เคยทำได้” คราวนี้คนตรงหน้ามาด้วยบทขู่

“ผมเคยทำอะไร” แพทถอนหายใจยาว

“ถ้าจำอะไรไม่ได้เลยก็ให้จำใหม่ เรื่องที่ฉันไม่เคยรักเธอแม่แต่เสียววินาที” ควันพุดด้วยท่าทางนิ่งเฉย น้ำเสียงราบเรียบเสียดแทงคนฟังอย่างถึงที่สุด แต่คนฟังผู้นั้นคือแพทขาประจำฉบับเอกมัยคนนี้ ไม่ใช่ภวีสคนเดิม

“จำ รักแท้มันกินไม่ได้อยู่แล้ว” แพทถอนหายใจ ก็ที่ที่เขาจากมามีเงินก็ซื้อได้แล้ว ทั้งหล่อและใหญ่...หมายถึงกล้ามใหญ่ยิ่งกว่าคุณคนนี้มีเยอะเยะ

แค่นั้นพ่อคนหล่อก็หน้าหนึ่งลงกว่าเคย ก่อนจะปิดประตูใส่เขาดังปัง!

“นี่มันพระเอกในช่องทีวี และกูเป็นนางเอกแสนบอบบาง” คนที่ยังปรับตัวไม่ได้ถอนหายใจ

แพทอึดอึด...แต่ก็ยังหาทางออกไม่ได้

“ผมไม่ถูกกับเจ้าของบ้านเธอครับ” แพทถามขึ้นในตอนสองทุ่มครึ่ง ทุกอย่างในบ้านหลังเล็กดูเงียบสงบหลังจากเด็กและผู้ชายคนนั้นกลับไป ในมือเขาถือกรรไกรเพราะนึกว่าคาถาผมยาวเป็นคลื่นเหมือนเมอร์เมดน้อย เวลาเดินมันจะพันแขนไปมา

“คุณหนู...” แม่ใหญ่ได้แต่มองโอเมก้าตัวเล็กที่นั่งตัดผมตัวเอง
 ฉับ ๆ อยู่หน้ากระจกด้วยความห้วนเกรง อยากจะทักท้วงแต่ก็กลัวโดน
 เอ็ด ถึงได้เลี่ยงไปตอบเรื่องที่ถาม

“แรก ๆ ก็ปกติค่ะ มีแค่ช่วงหลังมานี้” อันที่จริงแม่ใหญ่เอง
 ก็ไม่ได้รู้ว่าสาเหตุของเรื่องราวทั้งหมดมันเริ่มมาจากตรงไหน

“เขาบอกผมมีซู้”

“คุณหนูคะ...” แม่ใหญ่เรียกเสียงอ่อน

เธอเลี้ยงภวัสมาตั้งแต่เด็ก รู้ว่าคุณหนูภวัสถึงแม้จะร้ายและ
 เอาแต่ใจ แต่เรื่องศักดิ์ศรีก็ไม่เคยยอมใคร ยกเว้นก็แต่การยอมเข้ามา
 เป็นภรรยาของดริน แม้จะรู้อยู่เต็มอกว่าดรินไม่ได้อะไร

“จริงไหมครับ” แพทหันมาถามอีกที เลยได้เห็นรอยยิ้มบางและ
 การส่ายหน้าน้อย ๆ เพื่อบอกปฏิเสธ แพทไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายทำเพื่อ
 ปลอบใจคุณหนูของเธอ หรือเพราะเป็นความจริง

“เอ...แปลกจัง” แพทออกปาก

แม่ใหญ่คิดในใจว่าคนที่ตัดผมจนผมแหงดูเหมือนจะแปลกกว่า
 ใครในตอนนี่

“เขาไม่รักกันแล้วเขาอยู่ด้วยกันทำไมครับ” แพทขมวดคิ้วแน่น
 พลังบดผมที่ปรกหน้าออก หน้าตาแบบภวัสนี่เอาเข้าจริงก็หล่อน่ารัก
 ขนาดเป็นดาราได้ทีเดียว

“เรื่องของเจ้านาย แม่ใหญ่ไม่กล้าพูดค่ะ”

“ผมสงสัยอีกอย่าง...”

“เขาไม่รักแล้วเอากันจนท้องได้ไง ลูกตั้งสามคนเลย”

“อ่า...คุณหนูคะ” แม่ใหญ่ทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ จะลืมนะไร
 ไม่เคยว่า แต่ทำไมนิตยถึงได้เปลี่ยนไปแบบนี้

2

โลกที่มีพระจันทร์สองดวง

ปกติแพทจะเข้านอนตอนเกือบตีหนึ่งแทบทุกคืน ก่อนนอน เขาจะเล่นเกมชนิดน้อยๆ คูวิตโอริวิวของที่ชอบก่อนจะหลับไป แต่ที่นี้เหมือนมีมนตร์อะไรสักอย่าง พอฟ้ามีดลงสักสองทุ่มก็ง่วงมากแล้ว จำได้ว่าไม่ได้นอนเร็วแบบนี้ตั้งแต่สมัยเด็กๆ และพอได้นอนเร็วก็ตื่นได้เข้ามากขึ้น แม้จะเป็นการตื่นแบบมีคนปลุกก็ตาม

“แง้...แมะ แง้...”

เช้าหนึ่งสัปดาห์ที่ตื่นมาในบ้านหลังสีขาว แม้จะยังมีงงแต่ก็ชักจะชินกับการโดนปลุกแบบรายล้อมไปด้วยเด็กแล้ว

“มานี่มา” แพทเอื้อมมือไปหาเจ้าตัวเล็ก เด็กคนนี้ไม่เคยร้องไห้ให้เห็นเลยตั้งแต่วันแรกที่เจอ แต่วันนี้กลับอแงผิดสังเกต

“เป็นอะไรครับ” แพทยกมือลูบผมสีอ่อน ตาสีน้ำตาลอ่อน วาววับไปด้วยน้ำตา เด็กสะอื้นอีกก่อนจะซบหน้าลงกับอกแม่

“ฮึก” ท่าทางไม่สบายตัวของเด็กตัวเล็กทำแพทขมวดคิ้ว

เขาลุกขึ้นจากเตียงเพื่ออุ้มและลูบหลังปลอบ

“เป็นอะไรป้กี้”

“ฮือ...” อาจจะเป็นเพราะยังสื่อสารได้ไม่ดี เด็กถึงได้ทั้งอแงและ

ออกด้ออัน

“เจ็บตรงไหนครับ ขอดูหน่อยคนเก่ง” แพทมองเจ้าตัวเล็กในอ้อมกอด หอมกลิ่นนมจากผิวนุ่มเนียนของเด็ก เขาค่อย ๆ จับมือที่กำเสื้อเขาแน่นออกแล้วมองสำรวจไปทั่วตัว

“เมื่อวานคุณณภินหกล้มตรงสวนคะ ร้องให้ไปแล้วรอบหนึ่ง เข้ามาแผลตรงข้อศอกคงตึง” เล็กซึ่งเป็นพี่เลี้ยงเดินเข้ามาพอดีจึงบอกพร้อมกับสีหน้าสำนึกผิด

การที่ให้เธอคนเดียวรับมือเจ้าสามแสบ บางทีมันก็รับมือไม่ทันจริง ๆ แต่พอขอให้ดร้นหาพี่เลี้ยงมาช่วยอีกก็ดันไม่เป็นผล

ดร้นอ้างว่ามีแม่บ้านที่บ้านใหญ่สองคนแล้ว รวมถึงจะช่วยดูลูกเอง แต่สุดท้ายแม่บ้านต่างก็ยุ่งกับงานของตัวเอง มาช่วยได้แค่บางครั้ง และคนเป็นพ่อเองก็ยุ่งวุ่นวายกับงาน ถึงดร้นจะห้ามหนักห้ามหนาว่าอย่าพาเด็ก ๆ มาบ้านนี้ แต่เล็กก็ทำไม่ได้ เพราะคนที่ช่วยเธอเลี้ยงคุณหนูมาตลอดก็คือแม่ใหญ่กับภวส์ แม่ภวส์จะปากร้ายไปบ้างแต่ก็ดีกว่าไม่มีใครช่วยเลย

แล้วยิ่งตอนนี้ภวส์อ่อนโยนมากขึ้นหลายเท่าตัว เธอเองก็สบายใจขึ้นจนวันก่อนแผลร้องไห้ด้วยความโล่งใจ

“เป่าก็หายแล้ว” แพทมองข้อศอกที่ถลอกเป็นบั้งของเด็ก ก่อนจะยิ้มและเป่าให้

“ฮือ แม่ะ”

“ไม่รู้ร้องแล้ว”

เด็กน้อยแก้มใสเงยหน้ามองแม่ ยิ้มแฉ่งเมื่อรู้สึกไปเองว่าหายเจ็บแล้ว ก่อนจะเงยหน้าจิบปากแม่

“ยังไม่ได้แปรงฟันเลย ไม่เหม็นหรือไง” แพทยิ้มกว้าง หัวเราะว่าอารมณ์ดีตั้งแต่เช้า

“แม่อุ้มคอร์กี” พี่คนกลางเห็นน้องถูกอุ้มก็อยากโดนอุ้มบ้าง ทำหน้ามู๋จนคนมองอยากพิต

“อะไรกันเนี่ย จะไปอุ้มไหวได้ไง” ถึงจะพูดแบบนี้แต่มันนั่งลงบนเตียงแล้วเอื้อมมืออีกข้างไปอุ้มเด็กคนกลางขึ้นมาแนบอก

“นะก็อยากให้อุ้ม” พี่คนโตมองตาละห้อย

“ไม่โดนนะ มานี่มา” สูดหายใจแล้วคุณแม่จำเป็นเลยขยับขึ้นมา นั่งกลางเตียงแล้วรวบกอดทั้งสามคนไว้

แม่ใหญ่เห็นคุณหนูและเด็ก ๆ กอดกันกลมบนเตียงก็ยิ้มกว้างกว่าเคย ในรอบปีที่ผ่านมา ช่วงนี้นับว่าสงบที่สุดเลย

“วันนี้ใครจะไปโรงเรียนบ้าง อาบน้ำกันยัง” แพททรวอด

ทุกวันนี้สะกดจิตตัวเองว่าเขาอาจจะฝันยาวมาราธอน หรือไม่ก็ทำใจแล้วว่าอาจจะเมฆาจมองเตงจากโลกใบนี้มาโผล่โลกหลังความตายที่นี่ เพียงแต่ยังไม่ออกว่า...แล้วนี่มันสวรรค์หรือนรกนะ

ตอนเห็นเด็ก ๆ ก็คิดว่าคงเป็นสวรรค์ แต่พอเห็นพ่อแม่ เขาก็ว่าคล้ายนรกอยู่เหมือนกัน

เด็ก ๆ ชูมือขึ้นหกราเพราะอีกหน่อยก็ต้องไปโรงเรียนแล้ว แพททยกมือขึ้นลูบผมสั้นน้ำตาลอ่อนที่ถูกตัดเป็นทรงเบา ๆ ในหัวยังมีคำถามอยู่ล้านแปดอย่าง แต่ยังไม่จับจุดไม่ได้ว่าต้องเริ่มจากตรงไหนดี เพราะหลายวันที่ผ่านมากินยาแก้เครียดตามที่คุณหมอบอกแล้วหัวมันคิดอะไรไม่ค่อยออก นั่งเบลอ ๆ ครัวเดียวก็หมดวันแล้ว

“ที่นี่เด็กไม่สวมชุดนักเรียนใช่ไหมครับ”

“หมายถึงเครื่องแบบเหรหอะ” แม่ใหญ่เดินเข้ามาพร้อมกับกระเป๋าหลากสามใบ

“ครับ” แพททว่าที่นี่มีหลายอย่างเหมือนที่ที่เขาเคยจากมา แต่หลายอย่างก็ไม่เหมือนเสียทีเดียว อย่างเช่นเรื่องความเข้าใจบางอย่างที่ไม่ตรงกัน สภาพแวดล้อม แม้แต่ต้นไม้หน้าต่างก็ให้ความรู้สึกประหลาดอยู่ในบางที

อย่างเรื่องเชื้อชาติหรือภาษา เด็กพวกนี้หน้าตาเหมือนฝรั่ง แพททในร่างภวส์เองก็เหมือนลูกครึ่งสักประเทศ แม่ใหญ่หรือพี่เลี้ยงเอง

ก็ดูเหมือนจะไม่ใช่คนไทย และเท่าที่รู้มาที่นี่ไม่มีภาษาหรือประเทศ แต่กลับแบ่งแยกเพศเป็นสามแบบคืออัลฟา เบต้า และโอเมก้า

“ยังไม่ถึงวัยคะ อายุประมาณร้อยปีถึงได้สวมเครื่องแบบ”

“หา...”

แพทอ้าปากหวอ ทำเอาเด็ก ๆ หัวเราะขำ

“ละ...แล้วผมอายุเท่าไร อ่าบอกนะว่าสองร้อยปี”

“ปีนี้ก็สองร้อยปีพอดีคะ” แม่ใหญ่กับเล็กมองหน้ากันก่อนจะหัวเราะคิกคักกับความน่ารักของภวส์ที่ไม่เคยได้เห็น ดวงตาใสแจ๋ว ดูสงสัยกับทุกเรื่อง ทั้งยังไม่ชี้โววายเช่นเดิม

“ล้อเล่นคะ ปีนี้คุณหนูจะยี่สิบสองปีบริบูรณ์ ส่วนเครื่องแบบเด็ก ๆ ไม่มีความจำเป็นต้องสวมนะคะ”

“นี่โลกยังหมุนรอบพระอาทิตย์อยู่ใช่ไหม บอกผมที” แพทนวดหัวตัวเอง แม่ไม่ได้ปวดหัวจนต้องกินยาแล้วแต่ยังงงชีวิต เล่นมาอ่ากันแบบนี้คนที่ไม่มีแม่แต่วิจารณ์ญาณพื้นฐานก็เชื่อหมดสิ บอกว่าเขาออกไข่เป็นมังกรยังเชื่อเลยตอนนี่

“โลกหมุนรอบพระอาทิตย์อยู่แล้วนี่คะ”

“ใช่ฮะ นะเรียนมาด้วย” เจ้าพีคนโตด้วยห้าขวบพยักหน้าหงิก ๆ

“เรามีหนึ่งดวงอาทิตย์ สองดวงจันทร์!”

“สองดวงจันทร์...” แพทจ้องหน้าเด็ก ก่อนจะหันมาถามแม่ใหญ่ “อันนี้ก็อ่าใช่ไหม”

แม่ใหญ่ยิ้มเพราะรู้ว่าคุณหนูของเธอลืมทุกเรื่องหมดสิ้น ส่วนเล็กมองหน้าแพทเหมือนเจอของแปลก

“แม่ไม่ได้เรียนมาหรือฮะ” ไชบี้มองตาแป๋ว

“ลืมครับ...” แพทรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแม่ที่โง่มาก

“น่าจะเพราะแม่ใหญ่ไม่เคยชวนให้คุณหนูเรียนเองคะ แต่เรื่องนี้ไม่ได้ล้อเล่นนะคะ”

แพททิ้งตัวลงบนเตียงอีกรอบ พร้อมกับมองหนามัน้อยสามตัว

ที่ยังเกาะเกาะไม่ไปไหน เขาพิมพ์ว่าที่นี่คือโลกแฟนตาซี ๆ ๆ อยู่ช้า ๆ จนคนมองอดขำไม่ได้

“พ่อ วันนี้แม่ไม่ดูนะฮะ”

เจ้าไชบีที่ภัวสชอบเรียกจับมือคุณพ่อหลังจากเลิกเรียน ขณะพยายามต่อรองเพื่อที่เย็นนี้จะได้ไปหาคุณแม่อีกครั้งโดยอ้างเหตุผลเท่าที่เด็กจะคิดได้ ดวงตาและผมสีอ่อนมอมที่โรกี้ให้ความรู้สึกน่าเอ็นดู แต่เพราะเป็นอัลฟาถึงได้แรงเยอะ ดื้อและทโมนในบางที

“พ่อบอกแล้วว่าไม่ให้ไปบ้านหลังนั้นตอนพ่อไม่อยู่เิงครับ” ดวงตาคมปลาบของคนเป็นพ่อมองมายังลูกชาย ดรันนึ่งยง ๆ ก่อนจะลูบแก้มของดวงหน้าที่รักนักหนา

“ทำไมฮะ” เด็กน้อยทำหน้าบู๊บี้ ถามมาหลายทีก็ยังไม่ได้คำตอบว่าทำไม

“ไว้โตก็คงรู้ คินนี้ไม่ต้องไปไหน ให้อยู่บ้านใหญ่”

“คุณดรันคะ คุณหนูเล็กงอแง” พี่เลี้ยงเพียงคนเดียวอย่างเล็กเดินออกมาจากห้องเด็ก ๆ

ในระหว่างที่เธอกำลังยุ่งกับการชงนมให้คุณหนูณภิตย์คนกลาง คุณณภินคนเล็กสุดก็ร้องไห้โยเย อุ่มก็แล้วพาเดินก็แล้วยังไม่หยุด

ดรันถอนหายใจยาว เขาเข้ามาในห้องเด็ก รวบลูกชายคนเล็กมาอุ่ม พอพ่ออุ่มหน้อยเจ้าตัวเล็กก็เจิบเสียงแต่ก็ยังสะอึกสะอื้น

“แมะ แมะ” พอโม่แก้วตัวจิ๋วเรียกหาแม่ พี่ชายสองคนก็เริ่มที่จะส่งเสียงเรียกร้องตาม แต่พอเจอสายตาของพ่อ เด็ก ๆ ก็หอยลงจนน่าใจหาย

เล็กได้แต่มองและคิดว่าวัยเท่านั้น...ไม่ควรเอาความบาดหมางมาลงที่เด็กเลย

“คินนี้พระจันทร์เต็มดวง โม่แก้วจะไม่ค่อยสงบ” ดรันเล่านิทานปรัมปราที่เคยได้ยินมาให้ลูกชายคนเล็กฟัง รวมถึงเรื่องโม่แก้วน่ารัก

ที่ยังลอยวนอยู่ในความทรงจำ

ณาคือโอเมก้าหนึ่งเดียวที่เขาอาวรณ์ถึง

เด็กป้อนนมเด็กคนเล็กไปพลางนึกถึงโอเมก้าอีกคนที่แต่งงาน
เข้าบ้านนี้มาด้วยความหวัง แต่สุดท้ายแม่แต่ตัวแทนก็เป็นไม่ได้

“ฉันยังมีงานที่ต้องจัดการ ฝากดูเด็ก ๆ ไปด้วยนะ” ดรันวาง
ลูกชายคนเล็กลงบนเตียง ไม่รู้ว่างอแงเพราะอะไรแต่ตอนนั้นหลับปุ๋ย
แล้ว

“ค่ะ” เด็กขานรับเจ้านาย หลายทีเธอก็นึกเหนื่อยหน่ายกับงาน
แม่จะรักเด็ก ๆ มากและได้เงินมากก็ตาม

แม้เมื่อก่อนคุณภวส์จะเสียดังและดูให้เด็กเห็น แต่พร้อมที่จะ
เล่นด้วยและช่วยเหลือเธอทั้งวัน แล้วยิ่งช่วงนี้คุณภวส์ใจดีขึ้นมาก ๆ จึง
พอเข้าใจว่าทำไมสำหรับเด็กที่ต้องการเวลาและความรักถึงได้อยากจะ
ไปอยู่บ้านเล็กกันมากกว่า

เพราะพ่อสั่งว่าไม่ให้ไปไหน พอพ่อขึ้นไปห้องทำงานแล้ว

อัลฟาวัยห้าขวบจึงลากของเล่นซุดซุดดินออกมาด้านนอกกับน้องชาย
คนกลาง นั่งตักดินและเล่นรถแข่งกันสองคนอย่างรู้ความ โดยมีพี่เลี้ยง
นั่งมองอยู่ไม่ไกล

“อ้าว...” แพทอุทานเมื่อเห็นเจ้าสองก้อนอยู่แถวทางเดินจาก
บ้านเล็กมาบ้านใหญ่

ที่เขาออกมาเดินด้อม ๆ มอง ๆ ยามหนึ่งหุ่่มเพราะอยากดู
ดวงจันทร์สองดวงที่ว่า แต่อาจจะเพราะยังไม่ตึกมากมันเลยยังไม่ขึ้น
ให้เห็น

“แม่!”

“แม่ฮะ!” เด็กตัวป้อนทรายวิ่งมากอดขาหมับ คนที่อาบน้ำแล้ว
เลยขยี้ผมจนเด็กหัวเราะเอิ๊กอ๊าก

“มาทำอะไรกันมีดี ๆ ตรงนี้” เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่าตรงนี้เป็นลาน

ทรายและสนามเด็กเล่นย่อม ๆ

“เล่นซะ” เด็ก ๆ ชูของเล่นให้ดูก่อนจะลากคนเป็นแม่มานั่งเล่นด้วย

แพทตัวเปื้อนแล้ว ไม่รู้จะทำอะไรเลยนั่งลงกลางลานทรายสำหรับเด็กและยอมเล่นด้วยอย่างว่าง่าย

“คุณภัวส์มาทำอะไรแถวนี้คะ” เล็กเดินเข้ามาถาม หากเป็นเมื่อก่อนคงกลัว แต่วันนี้กลับรู้สึกอุ่นใจที่มีคนมาช่วยดูเด็ก ๆ เพิ่ม เพราะไม่ยากให้มีใครลืมนัดและบาดเจ็บเพราะการดูไม่ทั่วถึงของเธออีก

“มาเดินเล่นเฉย ๆ” แพทออกมาเดินที่สวนตรงหน้าบ้านเล็ก ขณะที่กำลังคิดว่าบ้านนี้จะกว้างสักแค่ไหน พอเดินพ้นจากสวนและสระน้ำขนาดใหญ่ก็มาโผล่ที่สนามเด็กเล่นตรงนั้นแล้ว

“โฮ เก่งนี่” แพทเอ่ยปากชมเมื่อเด็ก ๆ ช่วยกันก่อกองทรายสูงต่อให้ตอนนี้มีหลายอย่างที่ยุ่งสงสัย พออยู่กับไอ้พวกลูกหมาที่เหมือนจะทำให้ใจสบายขึ้น

“บ้านของไซบีกับบิกก็กับคอร์ก็ กับแม่ด้วย” เด็กห้าขวบบอกแล้วทำหน้าที่จริงจัง

แพทนั่งขำเมื่อเห็นท่าชุดทรายของเด็ก ๆ มันเหมือนลูกหมาขีด ๆ

“ช่วยไหม” แพทตั้งท่าจะช่วยชุด แต่ได้ยินเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ที่ทำให้ชนลุกอยู่ไม่ไกล

“เธอมาทำอะไรที่นี้ตอนมีดภัวส์”

โจทก์เขามาแล้ว...

“เดินเล่น” คนตัวเปื้อนทรายลุกขึ้นพร้อมกับดึงมือเด็ก ๆ ลุกขึ้นด้วย ให้อารมณ์เหมือนถูกพ่อจับได้ว่าแอบออกมาหากิจกรรมนอกไม่มีผิด

“ฉันทบออกแล้ว ลืมหรือไงว่าเธอไม่มีสิทธิ์เข้ามาในเขตบ้านใหญ่!”

คนที่ไม่รู้จะอะไรเลยได้แต่ถอนหายใจ “ก็ลืมไง”

“แม่มาช่วยนะเล่น” เจ้าคอร์ก็กอดขาแม่แน่น แม้ว่าหลายครั้ง
จะเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันด้วยความไม่เข้าใจ แต่ครั้งนี้กลับรู้สึกแย่

“แม่...ฮึก” เด็กเบ้หน้าพร้อมกับร้องไห้

แพทใจหล่นวูบ เขารีบก้มมาอุ้มเด็กที่มอมแมมไปด้วยทราย
ก่อนจะค่อยๆ บอกคนเลี้ยงดั่ง

“ผมบอกแล้วไงเรื่องจะว่าจะด่าเสียงดังใส่ผมก็ค่อยว่าตอนที่ไม่มี
เด็ก เขาจะซึ่มซึบความรุนแรงไปจากคุณ”

ดรันขมวดคิ้วแน่น เขาอยากจะทำปากว่าเมื่อก่อนคนที่ขี้ว้าง
ปาข้าวของและกรีดลั่นก็คือภวัต ไฉนตอนนี้ถึงได้กล้ามาสอนคนอื่น
แต่เพราะเห็นแก่ลูกถึงได้เจียบบง แต่ก็มิวายเอื้อมมือไปดึงลูกมาอุ้มไว้
เองอย่างหวงแหน ทำแพทถอนหายใจยาวอีกรอบ

“นั่นไปแล้วนะ” เมื่อไม่รู้จะอยู่ทำไม คนที่เปลอเดินมาไกลเลย
เตะไหล่เจ้าไซบีที่ยีนซึ่มแล้วโบกมือลาเด็กอีกคน

แพทเดินย้อนกลับมาทางเดิม สุดท้ายก็มายืนมองดวงจันทร์ที่
กำลังสะท้อนอยู่ในน้ำ ในขณะที่เขาอยากจำลองทฤษฎีว่ากระโดดลง
สระจะไปโผล่บ้านเก่าหรือขึ้นอดีตก็ได้ยินเสียงฝีเท้าที่คุ่นชินจากข้างหลัง
มันหยุดลงห่างจากตัวเขาเล็กน้อย

“แม่ใหญ่ไม่ได้บอกหรือไงว่ายูโรปาจะทำให้เธอฮึด เป็นโอเมก้า
อย่าออกมาเพ่นพ่านตอนมืด”

แพทหันกลับไปมองเจ้าของบ้าน ดวงหน้าหล่อคมและลำตัวสูง
ใหญ่ยิ่งมอ ยิ่งให้ความรู้สึกดีดุดแต่ก็เรื่องอำนาจจนกลัวที่จะเข้าใกล้
ด้านหลังของชายผู้นั้นเป็นดวงจันทร์เต็มดวงสีขาว มันเพิ่งโผล่พ้นขอบ
ฟ้ามาเต็มดวง ดวงโตเหมือนถูกเคลือบด้วยน้ำแข็ง ไม่เหมือนกับจันทร์
ที่เคยเห็นมา แพทเริ่มหัวเราะไม่ออกเมื่อเขานึกได้ว่าดวงจันทร์ดวงนี้
ไม่ได้มีกระต่ายอย่างเคย

ดรันอยากจะเขวະให้โอเมก้าอย่างภวัตเจ็บแสบ แต่อีกคนกลับ
เบิกตากว้างเหมือนเห็นผี

“ไอ้เหี้ยเอ๊ย!” แพทชนลุกชู่ เขารีบสาวเท้ายาว ๆ กลับไปทางบ้านเล็ก ไม่ได้สนใจคนที่คิดจะสั่งสอนแม่แต่น้อย

“ป่าครับ ป่า แยมแล้ว ป่า!”

“เป็นป่าอะไรภวัศ เห็นฉันเหมือนเห็นผี!” ยังไม่ทันจะด่าก็วิ่งหายไปแล้ว!

“คะ...คุณหนู เกิดอะไรขึ้นคะ” แม่ใหญ่โผล่ออกมาจากห้องพัก เห็นคุณหนูวิ่งกระหืดกระหอบมาจากข้างนอก มือสวดยชี้ไปนอกหน้าต่าง ตาสวดยเบิกกว้าง ละล่ำละลักถาม

“ยะ...ยูโรปาคืออะไร!”

“ลูนากับยูโรปาก็คือพระจันทร์เก่ากับพระจันทร์ใหม่ไงคะคุณหนู” แม่ใหญ่ที่ถูกเรียกว่าป้ามาเกือบหนึ่งสัปดาห์ทำหน้าฉงน

“โลกนี้มันบ้าไปแล้ว ยูโรปามันคือดวงจันทร์ของดาวพฤหัสบดี ป่า” ถึงจะไม่ค่อยตั้งใจเรียนแต่แพทก็จำได้

แม่ใหญ่ยิ้มอย่างอ่อนโยน จับมือคุณหนูมากุมให้ความอบอุ่น

“นั่นมันเรื่องก่อนกำเนิดโลกใหม่คะ ยูโรปาจะเต็มดวงช่วงกลางเดือน คุณหนูอาจจะตกใจเพราะก่อนหน้านี้จะเห็นไกล ๆ” ในขณะที่อธิบายเธอคิดว่าเร็ว ๆ นี้อาจจะต้องพาคุณดรินมาตรวจดูอีกครั้ง คุณหนูน่าจะเลือกจำเฉพาะข้อมูลบางส่วน ถึงไม่ได้มีจุดไหนน่ากลัวเหมือนเดิมแต่ก็น่าเป็นห่วง ยิ่งคำถามแต่ละอย่างนี้ถามเหมือนเด็ก ๆ เลย

“แล้วลูนาล่ะป้า”

“มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าหรอกคะ วงโคจรอยู่ในระยะเยไกลนาน ๆ ถึงจะโผล่มาให้เห็น” ที่สำคัญแม่ใหญ่ไม่เข้าใจด้วยว่าคุณหนูจะตกใจกับเรื่องพื้นฐานพวกนี้ทำไม

“ป้าไปแล้ว” แพทผู้ลนลานเริ่มนึกอะไรออก “มือถือมีไหมครับ อินเทอร์เน็ตก็ได้”

“ถ้าคุณหนูสนใจ ในบ้านใหญ่มีห้องความรู้ณะคะ” แม่ใหญ่พยายามยิ้มด้วยความเอื้ออาทรและใจดี แม้จะสงสัยกับท่าทางของคนตรงหน้า

“เจ้าของบ้านเขาไม่ยอมให้ผมเข้านะสิ” คนที่ยังตกใจกับเรื่องพระจันทร์ข้างนอกทำหน้าที่จ้อย

คนมองยิ้มขำก่อนจะบอก “ตอนกลางวันคุณครันไม่อยู่คะ”

เข้านี้แพทตื่นมาทำหน้าที่แม่จำเป็นอีกวัน หลังจากส่งเด็ก ๆ ไปโรงเรียนเสร็จตอนเที่ยงก็ย่องเข้าบ้านที่สร้างด้วยสถาปัตยกรรมแปลกตา เพราะบ้านที่เขาอาศัยมีชั้นเดียว ทั้งรั้วรอบขอบชิดเลยไม่ค่อยได้เห็นความเป็นไปของข้างนอก พอได้ขึ้นชั้นสองของบ้านใหญ่แล้วมองออกไปภายนอกถึงได้เห็นหุบเขาสีส้มสลับกับพุ่มไม้เป็นแนวยาว บ้านแต่ละหลังอยู่ไม่ใกล้หรือแออัดกันอย่างที่เคยเห็น พอได้มองทัศนียภาพที่แปลกไปถึงได้ยินเสียงบอญานาน

ที่นี้ไม่เหมือนที่เคยรู้จัก แต่ก็ไม่ได้แปลกประหลาดจนรับไม่ไหว ในขณะเดียวกันก็ยังมีหลายสิ่งทีเกินความเข้าใจ...

“แม่ใหญ่ไปเตรียมมือเที่ยงรอนะคะ เจอกันที่บ้านเล็กนะคะ” แม่ใหญ่มาส่งคุณหนูถึงห้องความรู้ ย้ำอีกทีว่าอย่าไปห้องอื่นก่อนจะเดินจากไป

แม้จะรับคำเป็นอย่างดีแต่แพทกลับอยากสำรวจรอบบ้านใหญ่ เขาเดินไปมาในบ้าน เจอแม่บ้านอีกสองคนที่เห็นเขาแล้วทำหน้าที่เหมือนเห็นผี ก่อนจะเดินงง ๆ ไปอีกฟากของบ้าน ข้างหน้าต่างซึ่งมีม่านปิดไว้ส่วนนั้นมีการอบรูปใหญ่ พอปิดผ้าม่านออกถึงได้เห็นว่าป็นรูปเขาและผู้ชายที่ชื่อครันนั่งอยู่ด้วยกัน เหมือนจะเป็นรูปงานแต่งงาน

แพทเลยสายตาค่อนจะเดินเข้าไปในห้องซึ่งมีเตียงกว้าง ดูแล้วเหมือนจะเป็นห้องนอนเจ้าของบ้าน ห้องนอนสีทึมมีกลิ่นหอมเหมือนเจ้าตัว ในขณะที่รูปแต่งงานตรงหน้าต่างด้านนอกถูกม่านบังเกือบครึ่ง

รูปคนหน้าตาหวาน มีนิยน์ตาสีอ่อนเหมือนเด็กทั้งสามกลับถูกตั้งไว้ในที่ที่มองเห็นง่ายอย่างหัวเตียงนอน

แพทเก็บความสงสัยไว้เต็มหัว แต่ก็ยอมเดินออกมาจากห้องนั้น ในที่สุด เขาเดินเข้ามาในห้องความรู้ที่แม่ใหญ่บอก มีสิ่งที่คล้ายหนังสือแต่ใสเหมือนพลาสติกวางเป็นหมวดหมู่บนชั้น ตรงปกมีตัวหนังสือที่ไม่รู้จักแต่เมื่อลองแตะกลับสามารถอ่านเนื้อหาพวกนั้นได้สบาย ภาพสีสามมิติในหนังสือเล่มใสเล่าเรื่องราวทั้งหมดได้ครบถ้วน ในห้องนั้นมีทั้งหนังสือประวัติศาสตร์ เลขศาสตร์ รวมถึงสิ่งประดิษฐ์และเทคโนโลยีที่ล้ำเกินกว่าที่เคยรู้จัก

“หรือนี่คือโลกฟอแมดวะ ชานซาลาเศษสี่ส่วนแปด” แพทกะพริบตาถี่ สัญญากับตัวเองว่าจะไม่เอาตรรกะอะไรมาตัดสินเรื่องในตอนนั้น เขาเดินมาหยุดหน้าหนังสือเล่มที่เขียนว่ากำเนิดโลกใหม่ ปกนั้นโปรยวามนุษย์ใหม่กำเนิดและก้าวไกลเพราะการศึกษาจากมนุษย์เก่า เนื้อหาในนั้นเล่าถึงโลกเก่าที่พัฒนาได้จนถึงขีดสุดจนกระทั่งติดต่อกับสิ่งมีชีวิตที่เก่าแก่ก็ขึ้นได้แล้ว แต่กลับล่มสลายเพราะมลพิษซึ่งมาจากการกระทำของมนุษย์เอง ตามบันทึกนั้นโลกเก่าล่มสลายไปตอน ค.ศ. 15000 ปีพอดิบพอดี

“อยากได้อินเทอร์เน็ต” คนที่เหมือนติดอยู่ในห้วงฝันง ตอนแรกนึกว่าเป็นนิยายตบจูบ ตอนนี่กลายเป็นนิยายวิทยาศาสตร์ไปแล้ว แพทยังไม่ทันจะได้บ่นอะไรต่อ ความซวยก็มาเยือน

“มาทำอะไรที่นี่ภวีส”

“อ้าว...พ่อกะมา”

“มาทำอะไรที่นี่ ใครอนุญาต!” มนุษย์หน้าหนึ่งที่ปกตึกก็ نگاهลัวอยู่แล้ว ตอนนี่ไม่โหจนขบگرامนูน

คราวนี้แพทตัวหดลงเพราะรู้ว่าตัวเองผิดเต็มเปา

“แค่อยากมาอ่านหนังสือ เพราะจำอะไรไม่ได้” แพทบอกเสียงอ่อย ก่อนที่ผู้ชายโมโหร้ายจะเดินเข้ามาใกล้

แม้ดรินอยากจะดูแต่ตอนนี้เป็นโอกาสดีที่จะได้ถามถึงเรื่อง
ที่สงสัย

“เรื่องจริงแค่ไหนที่เธอจำอะไรไม่ได้เลย” น้ำเสียงนั้นทั้งสงสัย
เคลือบแคลง และไม่ไว้วางใจในตัวคนตรงหน้า

“จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่” แพทย์กโหล่ เขายังไม่เชื่อตัวเอง
เลย

“โอเมก้าแบบเธอช่างตลกตลก”

แพทยถอนหายใจยาวเมื่อพ่อรูปหล่ออมองจิกเขาจนเสื่อจะขาด
แล้ว

“สาบานมาสิว่าหากหายป่วยจากโรคปลอม ๆ แล้วจะทำตาม
สัญญา” ดรินย้ำถามถึงคำสัญญาที่แพทไม่ได้รับรู้เรื่องด้วยแม่แต่น้อย

“สัญญาอะไร”

“เธอทำตัวไม่เหมาะสมกับการเป็นแม่”

คนฟังกะพริบตาปริบ ๆ ก่อนจะขมวดคิ้วแล้วย้อนกลับไปข้าง
“ทำอย่างกับคุณทำตัวเหมาะสมจะเป็นพ่อ” ทั้งเสียงดัง วางก้ามต่อหน้า
เด็ก จนนึกสงสัยว่าทำไมคนที่นี่ไม่อ่อนโยนเลย

“นี่...ภวัส!”

“นี่...สวัน!” แพทเอาคินบั้ง! ไม่เข้าใจเลยว่าเป็นอะไรถึงชอบพูด
เสียงดัง!

“ฉันชื่อดริน!”

โอเมก้าตัวเล็กหน้าเหวอ “ชินเลขกุ” เขาหลับหลังคอตตัวเอง
บ่อย ๆ ก่อนจะนั่งยอง ๆ ลงกับพื้นพรมเกาหัวแกรก ๆ แล้วถอนหายใจ
ยาว

“ก็บอกแล้วไงว่าจำอะไรไม่ได้ และไม่รู้ด้วยว่าชาติไหนจะจำได้
คับแค้นใจตรงไหนก่อนด่าก็อธิบายด้วย ต่ามาเฉย ๆ มันไม่เจ็บแต่มัน
หนวกหูและงง” คนที่กำลังเหนื่อยกับการปรับตัวบอกตามตรง แล้วจะ
มาเค้นเอาสัญญาอะไรกับคนที่จำแม่แต่ชื่อตัวเองไม่ได้

“ล้าพังเรื่องดวงจันทร์เก่าใหม่ก็หาข้อมูลทั้งอาทิตย์แล้ว จะบ้าตาย” แพทตอนหายใจอีกรอบ ดูเหนื่อยจนคนมองต้องถอยห่างจากมนุษย์ที่นั่งอยู่ใกล้เท้า

หากเป็นภวส์โอมเก่าผู้เยอหยิ่งคนเดิม...ไม่มีทางที่จะลดตัวลงมา นั่งแทบเท้าเขา

ในระหว่างที่แพทคิดว่ากลับไปเขาจะตั้งกระทู้พันทิปเรื่องโลกอนาคต ไม่สิ ไปเป็นหมอดูทำนายจุดจบของโลกคงดีกว่าก็นึกอะไรออกพอดี

“คุณพอจะมีอินเทอร์เน็ตให้ผมใช้ไหม คือผมหมายถึงอะไรที่มันค้นหาอะไรก็ได้”

ดรินมองโอมเก่าตรงหน้าเหมือนตัวประหลาด หากน้องสาวของเขาซึ่งเป็นหมอไม่ยืนยันว่าภวส์กำลังป่วย เขาก็คงได้เริ่มสงครามประสาทอีกครั้งแน่นอน

เจ้าของบ้านกระซอกข้อมือเล็กเข้าหา ก่อนจะจับนิ้วโป้งของมืออีกข้างวางลงบนข้อมือ ไม่น่าเชื่อว่าแค่วิธีเปิดชิปในสมอง โอมเก่าข้างหน้าจะเลอะเลือนจนจำไม่ได้

“คุณทำอะไร” โอมเก่าตัวเล็กย้อแขนไว้แต่ก็มองตามมืออีกคนด้วย

“หันหลัง”

แม้จะไม่อยากแตะตัว แต่สุดท้ายดรินก็ต้องแตะมือลงบนหลังคอขาว ไม่น่าเชื่อว่าภวส์ที่เคยหวงผมหยักศกสวยงามจะตัดมันเสียจนไม่เป็นทรง ผมสั้นเต๋อในตอนนี่ระตุ้นคอขาว เนื้อกายหอมของโอมเก่าส่งกลิ่นออกมา ทำอัลฟาอย่างเขาไม่สบอารมณ์

ทันทีที่มีเอ๋อแต่ตรงหลังคอและปลายนิ้วกดตรงหูแพทก็ได้ยินคำว่า ‘เปิดระบบ’

“ไอ้เหี้ย!”

“เป็นบ้าอะไรอีกภวส์!”

คราวนี้แพทวิ่งกลับบ้านด้วยความเร็วยิ่งกว่าเสือชีตาห์ในทุ่งหญ้าสะวันนา

“ป่าทำไมไม่บอกว่ามีชิปที่นู!”

“คนแก่ส่วนใหญ่ไม่ได้ฟังคะ แม่ใหญ่เองก็ไม่ว่าใช้ยังไง” คนแก่ที่ว่ายั่มเนียบ ๆ

แพทหวดหัวตัวเอง คิดถึงแม่ตัวเองที่ใช้สมาร์ตโฟนไม่เป็น ก่อนจะนึกอะไรออก

“แล้วถ้าป่าจะติดต่อกลับบ้านล่ะครับ”

คุณแม่ใหญ่นึกสั๊กพัก ก่อนจะชี้ที่ข้อมือ “เครื่องสื่อสารก็มีคะ”

แพทหัวเราะแหย ๆ ไม่เข้าใจอะไรสักอย่าง สมัยเขามีสมาร์ตโฟนก็เก๋มากแล้ว แล้วดูตอนนี้สิ...

หลังจากมือเที่ยงที่แพทเฝ้าถามแม่ใหญ่เป็นเจ้าหนูจ๋าไม่แต่ไม่ได้ข้อมูลอะไรเพิ่มเติม เขาก็มานั่งเงิบ ๆ ในห้องนั่งเล่น อาจจะเพราะเพิ่งได้สติจริงจึงถึงได้เริ่มโฟกัสได้ แพทไปลากตัวพี่เลี้ยงเด็ก ๆ มาถามว่าสิ่งที่มีแต่ละอย่างใช้งานยังไง พอจับจุดได้ก็เริ่มค้นหาสิ่งที่อยากรู้ เช่นเรื่องง่าย ๆ อย่างที่นี่คือที่ไหน ได้คำตอบว่าเป็นเมืองทางเหนือที่ละติจูดอะไรสักอย่าง

ความอยากรู้ทำเอาคนชี้สงสัยไม่กินข้าวกินยา หลับไปในตอนบ่ายแก่พร้อมกับคิ้วที่ยังขมวดอยู่

ร่างกายสูงใหญ่อย่างอัลฟาเดินเข้ามาในบ้านเล็กยามบ่ายสีโหมง เหลือบมองโอเมก้าที่ทำตัวเหมือนสัตว์เล็ก ชอบปีนปายเข้าไปในบ้านคนอื่น เป็นภวส์ที่ไม่ได้เหมือนภวส์คนเดิมแม้แต่น้อย

“เขาผิดปกติตรงไหนอีกบ้างครับ” ตรันถามแม่ใหญ่ที่เดินตามมา เพราะโอเมก้าไรรายาทคนนี้วิ่งหนีเขาสองคราวติดแล้ว

“เหมือนจะจำอะไรไม่ได้เลยคะ แม้แต่เรื่องพื้นฐานอย่างชื่ออาหาร เมื่อครู่ก็เอาแต่นั่งพูดถึงเรื่องโลกเก่า” แม่ใหญ่ตอบตามจริง

“หากผิดพลาด ผมอาจจะจำเป็นต้องกันให้ห่างจากเด็ก ๆ”

“คุณดรินคะ...” ผู้ใหญ่ที่พาคุณหนูออกมาจากบ้านเพื่อผูกสัมพันธ์กับอัลฟาชั้นสูงยืมบาง

“คุณดรินลงความเห็นว่าคุณหนูเครียดจัดถึงได้เป็นแบบนี้ ถือว่าแม่ใหญ่ขอไม่ว่าอะไรที่ผ่านมาแล้วได้โปรดให้อภัย” เท่าที่แม่ใหญ่รู้จักคุณดรินแม้จะเข้มงวดแต่ก็ไม่ใช่ว่าคนไม่ดีเสียทีเดียว

“ขอให้คุณหนูรักษาตัว เมื่อถึงตอนนั้นเราจะจากไปโดยไม่ให้ใครเจ็บช้ำน้ำใจ” เธอขอเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย

“ถือว่าเห็นใจคุณหนูในฐานะคนเคยรู้จักเถอะนะคะ”

เรื่องที่ตบแต่งกันเพื่อหน้าตาตระกูลเป็นสิ่งที่คนนอกรู้ดีอยู่แล้ว แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าตั้งแต่เด็กนั้นดรินและภริยาสวมสัมพันธ์ฉันพี่น้องไว้ จนกระทั่งฝนตกเข้ามา ทุกอย่างถึงได้แตกหักจนแทบจะไม่เหลือซาก

“รู้ไหมว่าโลกเก่ามีดวงจันทร์เป็นลูนาคู่ดวงเดียว” วันนี้แพทตีขึ้นมาไม่ตั้งแต่เช้าจบจนเย็นที่เด็กเล็กเรียน ไม่แน่ว่าตัวเองปะติดปะต่อเรื่องได้ถูกแค่ไหนแต่ไม่เก่งที่สุด

“รู้สิคะ” ไชบีจ้องแม่เหมิง เฟิงเรียนเรื่องนี้มาเลยไม่ยอมแพ้

“แล้วพอโลกเก่าล่มสลายลงในปี ค.ศ. 15000 อีกห้าร้อยล้านปีก็อกำเนิดสิ่งมีชีวิตอีกครั้ง”

“นะรู้ ๆ” เด็กน้อยชูมือสูง

“แล้วรู้ไหมว่าแต่ก่อนหนึ่งวันมีกี่ชั่วโมง”

“สี่สิบสี่อะ”

“แล้วตอนนี้ละ”

“สี่สิบสี่ครึ่งอะ!”

ขณะกำลังเล่นตั้งคำถามอะไรเอ่ยกันเป็นข้อที่สิบ แหกที่ไม่ได้รับเชิญก็โผล่มา

“พ่อ แม่วาดรูปไดโนซอร์ให้อะ”

“อิสานโนชอรัสเลยนะ คอยาวแบบนี้หาได้ที่ไทยที่เดียว” คนที่ถูกมองว่าป่วยยังคงไม่อยู่

ตรันมองคนที่มีดวงตาใสแจ๋ว ภาวสีในตอนนี้อย่างต่างจากคนที่ชอบจิกกัดและหลบหนีออกไปหาซูร์รักษามาค่าคืน ทั้งยังมองเขาอย่างตรงไปตรงมา ดูเหมือนจะลืมไปหมดสิ้นแม้แต่สิ่งที่ตนเคยทำไม่ดี

ถ้าไม่เรียกว่าเห็นแก่ตัวก็ไม่รู้จะว่ายังไงแล้ว...

“มีคนมารับแล้ว ลูกเริว” แพทลูกก่อนจะส่งลูกให้พ่อ

“แม่ บาย” เจ้าคอร์กี้คนกลางจ๊ับแม่ก่อนจะโบกมือด้วยสีหน้าสดใส ส่วนคนเล็กหัดขับไปแล้ว

“นะอยากนอนกับแม่ฮะ” พี่คนโตยังติดเล่น เกาะแขนแม่ไว้ แต่สุดท้ายก็ยอมปล่อยให้แม่บอกร

“ไปนอนนะไซบี ฟรุ้งนี่ค่อยมาเล่นกันใหม่ ซ้าเดี๋ยวนะพ่อโมโหเป็นไดโนซอร์อีก ก้าซ”

คราวนี้แพทถูกเจ้าของบ้านถลึงตาใส่ เขาเลยแสร้งทำเป็นไม่เห็น

“แม่ไปส่งนะ”

อันที่จริงก็ไม่อยากไป แต่สุดท้ายเขาก็ถูกเด็ก ๆ ลากออกมาจากบ้านเล็ก เดินทอดน่องผ่านสระน้ำขนาดใหญ่ที่คั่นกลางระหว่างบ้านสองหลัง เจ้าบ๊ีกก็ถูกพี่เลี้ยงอุ้มไปก่อนแล้ว ตอนนี้อยู่แค่แพท เด็กสองคน และเจ้าของบ้านคนนั้น

“เธอเป็นอะไรกันแน่ภวัส” อัลฟาตัวโตถาม ภาวสีในตอนนี้อย่างทำให้ความบาดหมางที่ผ่านมาก่อบปีเหมือนไม่ใช่เรื่องจริง

“เรารู้ใช่ไหมว่าเราแต่งงานกันเพราะอะไร”

แพทไม่รู้และไม่มีทางรู้ ถึงได้แต่พูดไปเรื่อย ถ้าไม่นับรูปผู้หญิงคนสวยที่เขาแอบเห็นแล้ว หากเดาจากการที่มีลูกห้าขวบแต่เพิ่งแต่งงานได้สองปี ก็แสดงว่า...

“ผมน่าจะท้องก่อนแต่งงาน” นึกแล้วก็เงินอยู่เหมือนกัน ยิ่งมอง

หน้าดรินก็ยิ่งตกใจเมื่อผู้ชายคนนั้นนั่งดูอึ้งและหูแดง

“จำไว้เลยนะภวีส...” ดรินพยายามกดเสียงต่ำ ก่อนจะบอกด้วยความรู้สึกไม่พอใจ

“ฉันไม่เคยรักและไม่มีทางเสพสมกับเธอ”

“อ้าววว” แพทลากเสียงยาว ได้ยินมาว่าโอเมก้าท้องได้นี่

“แล้วปกติตัวเมียที่นี้เขาทำยังไงถึงมีลูกล่ะ” แพทคาดว่าเทคโนโลยีก้าวไกลขนาดนี้ น่าจะมองตาแล้วท้องได้หรือเปล่า

“หยุดคิดเรื่องบัดสีของฉันกับเธอเดี๋ยวนี้” ดรินขบกรามกรอด ถึงเขาจะเป็นอัลฟ่าวัยเจริญพันธุ์ก็ไม่คิดจะเอาโอเมก้าแบบภวีสมาทำพันธุ์

“นี่สรัน คุณคิดอะไรลามกหรือเปล่า”

ขณะแพทกระซิบถาม ในหัวก็แอบคิดถึงเรื่องทีอธิบายไม่ได้ไปด้วย อย่างบอกนะว่าเขากับผู้ชายคนนี้เมื่อก่อนเคย...แค่คิดก็จี้จี้แล้ว!

“ฉันชื่อดริน!”

เจ้าเด็กสองคนมองหน้ากัน ก่อนที่ไซบีจะกระตุกมือแม่

“แม่อะ เล่นอะไรกัน”

3

คู่รักที่ไม่รู้จัก

แพทเริ่มชินกับการที่ตื่นโดยมีเด็กมาปลุกตั้งแต่เช้าและพอ ตกเย็นจะมีสามีเดินเข้าบ้านมาทำหน้าที่นำถ่มทิ้งแล้วบ่นเขาไม่เว้นวรรค ดีหน่อยที่เสียงไม่ดังมากเหมือนเคยแล้ว แต่ก็ยังพยายามข่มกันไม่เว้น วัน

“อัลฟาที่เป็นสามีจำชื่อไม่ได้ ทีชื่อชู้มันจำได้เป็นกระบุง” ดริน พุดขึ้นเมื่อมีโอกาสอยู่กันเพียงสองคน

ร้อยวันพันปีแต่วันแทบจะไม่เคยได้มานั่งที่มานั่งตรงสวน แต่ เพราะวันนี้ภวส์พาเด็ก ๆ มานั่งปิกนิกยามเย็น เขาเลยต้องมาตามลูก กลับบ้านใหญ่ แต่พอมาถึงพี่เลี้ยงก็ดันพาเด็ก ๆ กลับไปอาบน้ำเสีย แล้ว คราแรกดรินจะหันหลังกลับโดยไม่ซายตาแลโอเมก้าตัวเล็ก แต่ โอเมก้าที่มีทรงผมเหมือนหนูแทะกลับกั๊กมือเรียกแล้วชวนคุยผิดวิสัย ทั้งยังอาจหาญเรียกเขาว่า ‘สรัน’ เป็นครั้งที่สาม

ฉะนั้นแทนที่จะหันหลังกลับบ้านใหญ่ เลยจำใจนั่งลงอย่างช่วย ไม่ได้...ต้องสั่งสอนสักหน่อย

“มีหลายคนเลยเธอ” คนที่กำลังหยิบขนมเข้าปากหันมาถาม ได้ยินว่าตัวเองมีชู้มาหลายที จนปานนี้ยังไม่รู้เลยว่าชู้คือคนไหน แถม

พอคุณยังมาบอกอีกว่ามีหลายคน แพทว่านับวันเนื้อเรื่องของละครในโลกนี้ก็ยิ่งเข้มข้น

“เธอคงรู้อยู่แก่ใจ”

“ก็บอกแล้วว่าจำไม่ได้” คนถูกกล่าวหาว่ามีชู้หันมาบอกหน้าชื่อ กำลังตีมด่ากับบรรยาการพระอาทิตย์ตกยามเย็น รู้สึกเหมือนที่นี้แสงแดดจะแดงกว่าที่ที่เคยอยู่มา

“อย่างเธอจะทนฮิตได้สักแค่ไหนกันเชียว” ดรันมองโอเมก้าที่อยู่ในช่วงเจริญพันธุ์

ส่วนคนที่เหมือนโดนด่าว่ามักมากยังเคี้ยวขนมอย่างอารมณ์ดี เพราะสมัยอยู่กับเพื่อนก็เคยถูกบอกรบอย ๆ จนชินแล้ว

“ขนมนี้อร่อยจัง”

ดรันถอนหายใจยาว เหลืออดกับโอเมก้ามากรัก

“เป็นแม่ที่เซ่ไม่ได้ ชื่อลูกยังไม่จำ” ที่ต่อว่าเพราะภัวส์เขาแต่เรียกแทนชื่อลูกเขาด้วยชื่อพันธุ์หมา

แพทไม่อยากจะรอดว่าเขาจำชื่อไอดอลในวงการ K-pop และ J-pop ได้นับร้อย แต่เพราะเพิ่งมาที่นี่ได้ไม่นาน เขาเป็นว่าประคองสติมองพระอาทิตย์ข้างหน้าได้ก็บุญหัวแล้ว

“พอเรื่องชู้ก่อนนะ แม่ผมชื่ออะไรผมยังจำไม่ได้เลย” แพทหันมาปราม ไม่ลืมยื่นขนมให้พออัลฟ่าตัวโตด้วย พอมานั่งอยู่ไม่ไกลกัน ถึงรู้ว่าตัวเองในร่างภัวส์เหมือนหนูแคะระเมื่อเทียบกับชายตรงหน้า

“เธอมีอะไรพิสูจน์ได้บ้างว่าเธอลืมทุกอย่างจริง ๆ” เพราะยังเคลือบแคลงดรันถึงเฝ้าสังเกตและยังไม่เดินจากไปไหน

“ไม่มี ต่อให้คุณโยนผมลงในสระแล้วจมน้ำตาย ผมก็ยังจำไม่ได้” แพทเองก็ถอนหายใจยาว

แม่บ้านที่ออกมาตามเจ้านายให้กลับเข้าไปรับมือเย็นเห็นสามีภรรยาผู้ไม่ค่อยลงรอยกำลังนั่งปิกนิกและพูดจกกันแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เธอจึงถอยออกห่าง ภาพแสนสงบแบบนี้...พวกเธอไม่ได้เห็น

มานานแล้ว

ใครจะรู้ว่าอันที่จริงพวกเขากำลังฟาดฟันฝึปากกันอยู่ต่างหาก
“คุณเกลียดผมมากทำไมไม่เลิกกับผมละ” แพทถามไปกินขนม
ไป นึกสงสัยเรื่องนี้มานานแล้ว

ดรินอยากจะตวาดและระบายอารมณ์ แต่น้องสาวเขาซึ่งเป็น
หมอบอกไว้ว่าอย่าทำอะไรที่จะทำให้โรคของภวส์กำเริบและแก้ไข
ลำบาก

“เราทำสัญญากันแล้ว” ดรินพยายามใจเย็น แต่เสียงที่เปล่งออก
มาก็ไม่มีตรงไหนเป็นมิตร

“นี่ไง คุณก็ถือโอกาสที่ผมจำไม่ได้ผิดสัญญาไปเลย”

เจ้าของบ้านเบือนหน้าหนีโอเมก้าตัวเล็ก เมื่อเห็นว่าแสงแดด
ยามเย็นฉาบไล้ใบหน้าवलที่เขาเกลียดนั้กหน้า ดวงตา ริมฝีปาก และ
รอยยิ้มพวกนั้น เขาเกลียดมัน...

“เลิกแล้วเธอจะไปอยู่ไหน ทำอย่างกับเอาตัวรอดได้”

“อา...ก็จริง” อันนี้แพทยอมรับว่าเขาคิดน้อยไปหน่อย เพราะ
ตอนนี้ยังจับจุดไม่ถูกด้วยซ้ำ “นั่นมีงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ผมพอทำได้
ไหม”

ดรินงงยิ่งกว่าเคย โฉนคุณหนูแบบภวส์จะต้องทำงาน เงินที่เขา
ปรนเปรอให้เป็นค่าสัญญารายสัปดาห์มากมายยิ่งกว่าเงินรายสัปดาห์
ของรัฐมนตรีสาธารณสุขของเมืองเหนือด้วยซ้ำ แต่เพราะนิสัย
สุรุษสุร้ายเลยทำให้ไม่พอใช้เองต่างหาก

“อย่างเธอเนี่ยจะทำงาน?” ดรินเลิกคิ้วมอง สำหรับเขาแล้ว
อยากให้อยู่เฉย ๆ ในบ้านหลังเล็กให้พ้นสายตาดะดึกว่า

“อยู่เฉย ๆ ก็เบื่อ” ก่อนหน้านี้แพทเคยหาข้อมูลมาแล้ว และพบ
ว่าที่นี้แทบจะไม่มีอาชีพอะไรที่พอจะทำได้เลย สิ่งที่เรียกว่าอินทรีเรีย
ดีไซเนอร์ก็เหมือนจะไม่มี

“แม่สะ ๆ” เจ้าคอร์ก็วิ่งออกมาจากบ้านหลังจากอาบน้ำจนตัว

หอมฉุย กระตุกมือแม่เพราะอยากให้พาไปเดินเล่นอีกรอบ แม่ก่อน
หน้านี้จะเล่นทรายจนมอมแมมก็ตาม

“อาบน้ําไว้ง่ายเลย วึ่งผ่านน้ําใหม่เนี่ย” แพทรวบตัวเด็กฟุงป่อง
เข้ามากอดก่อนจะหอมฟอดใหญ่

เมื่อพี่เลี้ยงแจ้งว่ามือเย็นเรียบร้อยแล้ว แพทเลยลุกขึ้นจากเก้าอี้
ตัวนั้นและเดินเข้าบ้านใหญ่เพื่อมาส่งเด็ก ๆ

“แม่ัวสมากินด้วยเหรอหะ” เด็กคนโตตาโต อยากกินข้าวกับแม่
ที่บ้านใหญ่มานานแล้ว แต่พ่อไม่เคยยอม

แพทเหลือบมองเจ้าของบ้านก่อนจะส่ายหน้าเบา ๆ

“ไม่กินครับ หลังกินข้าวอย่าลืมทำการบ้านก่อนจะเข้าอนนะ
ครับ” เขารวบพวกเจ้าตัวเล็กมาหอมคนละฟอด ก่อนจะย้ําให้มันใจ
เมื่อเห็นสายตาระห้อยของแต่ละคน

เด็กดูเหงาจนคนเป็นแม่ปลอม ๆ รู้สึกแยกตามไปด้วย แต่เมื่อ
เจ้าของบ้านไม่ยอมก็ไม่รู้จะต้องทำยังไง

“วันนี้บ้ายบายก่อน แต่รอเล่นด้วยฟุงนี้อยู่นะ ธิบนอนแล้วธิบ
ตื่นไปเล่นบ้านนุ่นกัน”

เจ้าป๊กก็ตัวเล็กสุดเกาะขาคุณแม่ไว้แน่นเพราะไม่อยากจะไป พอ
แพทก้มลงกระซิบบางอย่างถึงยอมโบกมือป้อมเพื่อบ้ายบาย

“บ้าย” เด็กบอกพลางยี้มให้

“บ้าย เจอกันฟุงนี้ ไม่ชนนะ เตียวพี่เล็กจะลำบาก”

ดวันมองแผ่นหลังเล็กที่พอลาลูกเสร็จก็เดินลับไป ก่อนจะหัน
มองพวกเจ้าลูกชายที่จ้อยกันเหมือนลูกหมาถูกทิ้ง เมื่อก่อนที่เขาไม่
อนุญาตให้เด็กไปบ้านเล็กเพราะอคติส่วนตัวกับภัวส รวมถึงภัวสมักจะมี
อารมณ์รุนแรงทุกทีที่ได้เจอหน้าเขา หลัง ๆ มาเนี้แม้อคติที่มีจะยังคง
เดิม แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าภัวสอ่อนโยน ทำให้เด็ก ๆ ยี้มได้มากขึ้น
ต่างจากเวลาอยู่กับเขาโดยสิ้นเชิง

“ตั้งแต่คุณภัวสป่วย เด็ก ๆ ก็ยี้มติดมากกว่าเดิมอีกนะคะ” คุณ

พี่เลี้ยงอุ้มเด็ก ๆ ขึ้นนั่งบนเก้าอี้เด็ก วางจานส่วนตัวให้ทีละคนพร้อม กับชมโอเมก้าบ้านเล็กอย่างเปิดเผย

“ตอนนี้สำหรับเล็ก คุณภวส์ทั้งน่ารักและพึงพาได้มากเลยคะ” เล็กที่อยู่กับเด็ก ๆ มานานจนรักและผูกพันบอก

ดรินไม่ขานรับหรือต่อความใด ภาพภวส์ที่เขานับเป็นน้องชาย อีกคนกำลังจับกับเบต้าคนอื่นอย่างเพลิดเพลินยังแจ่มชัดอยู่ในใจ ถึงจะ เคยห้ามปรามว่าไม่ควร สุดท้ายก็ลักลอบไปหา จนสติปัญญาใจที่มีให้กัน มันปนเปื้อน แม้ภวส์จะยืนยันว่าไม่เคยรักใคร่คนอื่น...แต่ดรินเองก็ไม่เคยเชื่อ เลย

“ภวส์ เป็นไงบ้างคะ” ดรินเข้ามาหาในตอนบ่าย บ้านเล็กที่ เคยเจ็วจ้าวเพราะเด็ก ๆ ตอนนี้กลับเงิบเขียบ เธอเห็นโอเมก้าที่ดู บอบบางนั่งกอดเข่าอยู่ตรงระเบียงและมองตรงออกไปนอกรั้ว

“ก็ไม่เป็นไรครับ” แพทกำลังนั่งมองฟ้าและวิวตรงหน้าจาก ระเบียงข้างห้องนอน

จากที่เคยมีชีวิตกับทุนนิยม มีกิจกรรมสนุก ๆ ให้ทำ ไปดื่มกับ เพื่อนบ้าง ตอนนี้กลับสงบลงกว่าเคย ชีวิตในแต่ละวันเขาชอบที่จะได้นั่งอ่านและค้นข้อมูลอะไรหลายอย่าง ก่อนหน้านี้แพทแทบบ้าตอนที่ ได้รู้ว่าที่นี่คืออนาคตอีกเกือบห้าร้อยล้านปี ตอนนี้ก็ยังแตกตื่นและ ตกใจกับความฝันไร้จุดสิ้นสุด เพียงแต่กำลังสังเกตและค่อย ๆ เรียนรู้ มัน

“ที่นี่ใช้รถยนต์หน้าตาแปลก ๆ นะครับ” แพทชี้ไปที่ถนนไม่ไกล ไม่ไกล เป็นถนนสีดำ แต่ละเลนมีเส้นจราจรแบบที่เคยเห็น แต่รถยนต์ ที่ใช้โดยสารกลับมีหน้าตาที่ต่างไป

ตอนแรกดรินไม่เข้าใจว่าพี่สะใภ้ของเธอกำลังพูดถึงอะไร แต่พอมองถนน รถยนต์และระบบจราจรไฟฟ้าตรงหน้าถึงได้อธิบาย

“รถขับเคลื่อนโดยไฟฟ้าไร้รอยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีมลพิษค่ะ” เธอยิ้ม

และนั่งลงข้างๆ พี่สะใภ้

“มนุษย์โลกยุคเรามีปณิธานว่าจะไม่ให้ที่นี่จบลงเหมือนยุคมนุษย์เก่า เพราะเรารู้แล้วว่าทั่วทั้งกาแล็กซีนี้ ไม่มีดาวดวงไหนเหมาะกับการเป็นบ้านเท่าที่นี่ เราจึงไม่ก่อสร้าง ไม่ขุดหรือใช้ทรัพยากรเพื่อสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์”

“ยังงัยครับ” คนพืงหันกลับมามองคุณหมอคคนสวย

“อย่างรถไฟฟ้า เราเห็นแล้วว่าเป็นพลังงานสะอาดและไม่มีวันหมด ไม่เหมือนปิโตรเลียมที่ใช้แล้วยังตกค้างเป็นมลภาวะในอากาศ ทั้งยังต้องขุดทำให้เป็นปัญหากับสิ่งแวดล้อม”

แพทเล็กคิ้วมอมเมื่อได้ยินคุณหมอพุดจาเหมือนนนักอนุรักษ์

“สมัยที่ผมอยู่ที่ไซบีเรีย มีแก๊สเป็นพลังงานทดแทนและผลิตพลังงานไฟฟ้ากำลังมา”

“คะ?” ดรินแปลกใจกับคำว่าสมัยที่เคยอยู่ของพี่สะใภ้...

“อา...จำมาจากที่อ่านเมื่อกี้” แพทชี้ที่แผ่นซีดีตรงหน้า

อันที่จริงมันเหมือนแท็บเล็ตเก็บความรู้มากกว่า คล้ายหนังสือเฉพาะด้าน อย่างแผ่นที่เขากำลังอ่านมันคือเรื่องราวของเทคโนโลยีที่โลกใหม่ใช้เพื่อดำรงอยู่ มีบันทึกตั้งแต่หลายล้านปีจวบจนปัจจุบัน โดยสามารถอ่านมันผ่านดวงตาส่งผ่านชิปที่ข้างหลังหู

แพทคิดว่านี่อาจจะเป็นเหตุผลว่าทำไมแม่ใหญ่ถึงไม่รู้ภาษา คืออะไร เพราะที่นี่ไม่ได้มีภาษา เวลาพูดเองก็พูดตามที่คิด เขาคิดว่าตัวเองพูดภาษาไทยแต่ก็เหมือนไม่ใช่ มันเหมือนมีตัวแปลภาษาฝังอยู่ในสมอง

“มีอะไรที่อยากรู้แล้วจำไม่ได้ไหมคะ อาจจะอดอัดใจที่ต้องถามคนอื่น ถามรินได้นะคะ” ดรินมองคนที่เหมือนจะเหม่อไปนาน ท่าทางกังวลแปลกไปอย่างกับคนละคน

แพทหันมามองคุณหมอคคนสวย คิดว่าถ้าอยู่ที่นั่น หน้าตาและหุ่นแบบนี้คงเป็นนางเอกได้สบาย

“คุณหมอบเป็นไอเมก้าหรือเปล่า”

“รินเป็นอัลฟ่าคะ”

คนฟังเบิกตากว้าง เขาคงอ่านมาไม่ครบและไม่เข้าใจโดยด่องแท้
ว่าแต่ละเพศมีข้อมูลอะไรบ้าง

“แล้วอัลฟ่าหญิงกับชายต่างกันยังไง”

“อ้อ...เอาจริงๆ ก็ไม่ต่างนะคะ” คุณหมอบอก ถ้าเทียบกับ
ความเป็นเพศที่มีอสุจิก็นี่ไม่ต่าง

“แสดงว่าคุณมีจู้หรือ!” แพทตาโตยิ่งกว่าเคย

คุณหมอบแอบเหวอที่ถูกถามถึงเรื่องเครื่องเพศกันตรง ๆ แต่
ด้วยความเป็นหมอถึงได้ยิ้มรับกับคำถามและค่อย ๆ ตอบ

“ก็มีคะ แต่แค่อยู่ข้างใน เวลาจะมีเซ็กส์ถึงยื่นออกมา”

คนฟังทำหน้าที่ช็อกจนคนมองหลุดยิ้ม

“ผมหัวใจจะวาย” แพทลูบอกตัวเองบ่อย ๆ ช็อกกว่าตอนที่ดู
วิดีโอว่าไอเมก้ามีลูกยังไงเมื่อคืนเสียอีก

“อันนี้เป็นอนาโตมีของอัลฟ่า เบต้า และไอเมก้าคะ” ดรินกด
เปิดสิ่งที่คล้ายแท็บเล็ตส่วนตัวให้วัสดุ

“อัลฟ่าคือเพศที่มีอสุจทั้งหมดหญิงและชาย ส่วนเบต้าเพศหญิงไม่มี
อสุจ ไอเมก้าเพศหญิงและชายเป็นผู้ให้กำเนิด”

อันที่จริงเรื่องพวกนี้แพทดูมาแล้วแต่ยังไม่ค่อยเข้าใจ พอคุณ
หมออธิบายถึงได้กระจ่างชัด เขาว่าที่นี่เหมือนโลกไฮบริดชัด ๆ

“คุณรู้ไหมว่าสมัยโลกเก่ามีแค่ชาย-หญิง” คนที่รับข้อมูลจนมี
เกาหัวแกรก ปากจิ้มลิ้มเบะออกเมื่อเห็นว่าในภาพนั้นอัลฟ่าอยู่จุด
สูงสุดของพีระมิดเพศ

“ตอนนั้นยังมีเกย์ เลสเบียน ไบเซ็กชวล และต่าง ๆ อีกมากมาย
นี่คะ”

แพทเหลือบมองคนที่เหมือนจะรู้จักจริง

“แต่น่าเสียดายที่มีแค่เพศสภาพหญิงที่ให้กำเนิดได้ สุดท้าย

มนุษยชาติก็จบสิ้นลง พอมาเป็นโลกใหม่พระเจ้าเลยต้องสร้างสมดุลงการให้กำเนิดใหม่ค่ะ”

“พระเจ้า?” แพทมองหน้าคนพูด นึกแปลกใจกับความเชื่อที่ตกทอดมา

“รินแค่เปรียบเทียบกับธรรมชาติค่ะ ถ้ามนุษย์เก่าอยู่มาได้ยาวนานกว่านั้นสักนิดคงได้เห็นวิทยาการใหม่ๆ ที่เอามาต่อยอดให้พวกเราไปได้ไกลกว่านี้”

แพทยังคงมองที่คุณหมอคนสวย ฟังและคิดตาม ไม่นั่นใจว่าตรรกะที่เขามีกจะช่วยปะติดปะต่อเรื่องราวต่างๆ ได้มากแค่ไหน

“ที่นี้่ก่อกำเนิดตามวิวัฒนาการของมนุษย์ใหม่ แต่ที่เราศิริไลซ์ได้เร็วเพราะมีข้อมูลมากมายที่ส่งผ่านเดตาคลาวด์มานับหลายร้อย-ล้านปี”

อันนี้แพทว่าแพทพอจะเข้าใจ...

“เราพยายามเรียนรู้ข้อผิดพลาดจากมนุษย์เก่าเพื่อสร้างโลกใหม่ และเราจะไปได้ไกลกว่านั้น” เธอออกไปยิ้มไปพร้อมกับจ้องตาคนที่มองมา

“แต่ในวิญญูณของมนุษย์ยังมีบาปทั้งเจ็ดอยู่ ไม่ว่าเทคโนโลยีจะไปได้ไกลขนาดไหน พวกเราก็ยังเป็นแค่มนุษย์นะคะ คุณว่าไหม”

แพทสบตากับเธอนาน จนกระทั่งได้รับคำถามที่ไม่คิดว่าจะมีคนเข้าใจนอกจากตัวเอง

“ว่าแต่...คุณเป็นใครคะ”

ดริน แคล่ลงถาม เพราะได้ยินจากเพื่อนจิตแพทย์มาว่ามีโรคชนิดหนึ่งที่หาได้ยาก นั่นคือโรคหลายตัวตน จากปากคำของแม่ใหญ่ เธอเดาว่าภักธอาจจะมีเจ็บปวดจนสร้างตัวตนใหม่ และพอได้คำตอบถึงได้มั่นใจ

“ชื่อแพท มาจากโลกเก่า ปี ค.ศ. 2021 บ้านเกิดคือประเทศไทย

สาเหตุที่มาที่นี้คือไปบาร์ ดื่มเครื่องดื่มมีเมานะและหลับไป” ดรินทวน
 สิ่งที่เราอดเสียใจไว้ ก่อนจะกดเปิดระบบเพื่อค้นหาคำว่าประเทศไทย

ประเทศไทยตั้งอยู่ในทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อยู่ในเขต
 ร้อนชื้น ถึงจะเรียนมาจากวิชาประวัติศาสตร์โลกเก่าพื้นฐานในเรื่องที่
 ว่ามีหลายทวีป แต่สำหรับคนที่เกิดมาแล้วรู้ว่าบนโลกมีแผ่นดินใหญ่
 แค่แผ่นเดียวตั้งแต่เหนือจดใต้แบบดรินก็ยังคงอดทิ้งไม่ได้อยู่ดี

แผ่นดินใหม่นี้แบ่งเขตแดนตามเส้นละติจูดและลองจิจูด มีการ
 ปกครองด้วยระบอบกฎหมายที่ทุกคนมีสิทธิ์ช่วยกันร่างและปิดตก ที่
 ไม่รบราฆ่าฟันเพราะวิทยากรและตรรกะทางความคิดเราไปไกลกว่า
 เรื่องพวกนั้นมาก มุ่งแต่จะทำให้โลกใหม่อยู่เย็นง

เมืองที่พวกเขาอยู่ อยู่ทางเหนือของเส้นศูนย์สูตรใหม่ อากาศ
 แห้งและเย็นสบายทั้งปี ดรินนั่งดูข้อมูลเขตร้อนชื้นในโลกใหม่เพื่อ
 นำมาเปรียบเทียบกับประเทศไทยที่ภวัธอ้างถึง ที่นั่นใช้ภาษาไทย มี
 วัฒนธรรมเก่าแก่ มีเกาะและทะเลสวยงาม เป็นเมืองท่องเที่ยวเหมือน
 เมืองทางตะวันออกเฉียงใต้ตอนนี้

ว่ากันว่าแผ่นดินทางตะวันออกเฉียงใต้ของที่นี่คือแผ่นดินทวีปเอเชีย
 โบราณ

“ไม่รู้ว่ามีร้านขายรู้หรือเปล่า เรื่องอาการป่วยของภวัธ” เธอ
 หันมาหาคนที่เพิ่งเดินเข้ามา แปลกใจที่วันนี้พี่ชายเลิกงานเร็ว

คนที่เพิ่งมาถึงบ้านตัวเองในยามบ่ายเลิกคิ้วมอง

“ถึงไม่อยากรู้ก็ต้องรู้อยู่ดี” เพราะอาศัยร่วมชายคา จะเป็นหรือ
 ตายก็ต้องร่วมรับผิดชอบ

“น่าจะเป็นโรคหลายตัวตุนนะคะ หาได้ยากมากในสมัยนี้ หนึ่งใน
 ในร้อยล้านคะ” เธอลองค้นหาเพิ่มอีกนิดก่อนจะอธิบายต่อ “เพื่อนริน
 บอกมาว่าเป็นโลกทางจิตเวชที่เก่าแก่ ถ้าสมัยโลกเก่าคงยังมีคนพอรู้จัก
 เรื่องนี้อยู่บ้าง”

“ยังไง” ดรินวางของที่ถือไว้ ก่อนจะเดินมายืนข้างน้องสาว ทอด

สายตามองไปที่บ้านเล็ก

เธอป้อนข้อมูลที่ได้มาให้พี่ชายดู “ชื่อแพท อายุยี่สิบปลายๆ
บอกว่ามาจากโลกเก่า”

“พิลึก”

“ใช้คำนั้นกับผู้ป่วยไม่ได้นะคะ” ดรินรีบปราม เรื่องที่พี่ชายเธอ
ปากไวและชัดเจนเป็นสิ่งที่หลายคนรู้ดี ที่นี่...การอ้อมค้อมถือว่าเป็น
เรื่องเสียเวลา

“เขาดูปกติดี”

“น่ารักและอ่อนโยนกว่าเคยด้วยซ้ำค่ะ” ดรินคิดถึงสายตาและ
รอยยิ้มที่ภวส์ส่งมาให้ก่อนหน้านี้

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าตรีนเองก็คิดเรื่องนิสัยที่ต่างไปของภวส์ คน
ที่เคยทำให้เขาประสาทเสีย ตอนนั้นสงบกว่าที่เคยเป็นมาเสียอีก

“อือ...พี่ก็ไม่ต้องทำยังไงดี”

“หากรักก็แค่รักนะคะ ไม่ต้องหาข้ออ้างอื่น” คนน้องแก้งแหง่
แต่กลับถูกพี่ชายจ้องเขม็ง

“รินก็รู้ว่าพี่มีรักเดียว”

คนไม่เคยมีรักอย่างตรินถอนหายใจ แล้วเลือกที่จะเปลี่ยน
คำถาม “งานพี่รันเป็นยังไงบ้างคะ”

“กำลังวิจัยเรื่องไปโอพลาสติกที่ตกค้างอยู่ในอากาศของโลกเก่า
เพราะเราเองกลัวจะซักรอยเขา” ที่นี่เรื่องสิ่งแวดล้อมโลกคือเรื่องใหญ่
พวกเขาอยากคงไว้ให้สมบูรณ์มากที่สุด

“ลองถามภวส์สิคะ ปี ค.ศ. สองพันเป็นยุคแรกเริ่มของมลภาวะ”
ตรินหันมามยิ้มก่อนที่จะพิมพ์ว่าได้เวลาที่จะต้องไปแล้ว

“เอาเป็นว่าให้เขาจำชื่อพี่ให้ได้ก่อนเถอะ”

น้องสาวคนสวยถึงกับหัวเราะพริต เรื่องนี้เป็นอีกเรื่องที่แทบไม่
น่าเชื่อ เมื่อก่อนภวส์รักพี่ชายเธอมาก แต่ตอนนี้แค่ชื่อก็ยังจำไม่ได้

“หรือตัวตนใหม่ของภวส์ถูกสร้างมาเพื่อที่จะไม่รักพี่รันอีกต่อ

ไป” ดรินยิ้มบาง เธอคงต้องไปรบกวนเพื่อนที่เรียนตรงสายเพื่อปรึกษาเรื่องพีสะไม้เสียหน่อย

ดรินมองออกไปนอกกระจกใส บ้านหลังสีขาวที่เคยร้อนเป็นไฟ มาวันนี้กลับสงบลง

“ก็ดีแล้วนี่”

“รินจะจำไว้ค่ะ” ดรินได้แต่ยิ้ม ก่อนจะจากไป

หลายวันมานี้พอรู้ว่าตัวเองได้มาโลกอนาคตแพทก็ยิ่งอยาก จะออกไปข้างนอก แม่ใหญ่และเล็กบอกว่าคนที่จะพาออกข้างนอกได้ มีแค่เจ้าของบ้านเท่านั้น แพทเลยมาด้อม ๆ มอง ๆ เมื่อได้ยินว่าวันนี้ เจ้าของบ้านกลับมาเร็วและจะออกไปรับเด็ก ๆ แพทเองก็อยากออกไปข้างนอกเพื่อรับเด็ก ๆ เช่นกัน

“มาทำอะไรตรงนี้” ดรินถามโอมเมก้าตัวเล็กที่เดินไปเดินมาอยู่หน้าบ้าน เห็นดวงตาสีน้ำตาลอ่อนมองมาทางเขาด้วยสายตาวีแวบ ภาวส์ซึ่งป่วยและเปลี่ยนไปแบบนี้ว่าขนลุกอย่างบอกไม่ถูก

“คือผมก็อยากออกไปข้างนอก”

ดรินไม่ขานรับ เอาแต่มองคนที่เดินเข้ามาใกล้

“ได้ยินว่าคุณจะไปรับลูก ผมอยากไปข้างนอกด้วย” แพทยิ้ม อีกรอบ

เจ้าของบ้านยังไม่ตอบอะไร เอาแต่มองท่าทีและยิ้มหวานของอีกคน

“คือ...อยากไปซื้อของด้วยไง”

“ที่นี้มีให้เธอทุกอย่าง” ดรินยื่นนิ่ง “ไม่รู้ว่ามีอีกคนจะมาไหมไหนอีก

“เอ่อ...” แพทจ้องอีกคนเขม็ง รู้ว่าคงไม่ได้ผลเลยล้มเลิกความตั้งใจ

“เดินไปเองก็ได้วะ” กะอีแค่ข้างนอก เดินตามถนนไปเรื่อย ๆ ก็ได้...

ดรินเห็นโอเมก้าตัวเล็กตั้งท่าจะเดินออกไปจึงรีบบอก
“ถ้าอยากจะไปก็ไปสวมปลอกคอ แต่งตัว และกินยากลบกิน
ให้เรียบร้อย!”

ที่เสียงดังใส่เพราะภวส์ในตอนนี้อสวมเสื้อตัวโคร่งกับกางเกง
ขาสั้นजू ผมเผ้าไม่เรียบร้อย ทั้งยังส่งกลิ่นนำรำคาญใจ

“ปลอกคออะไร คนนะไม่ใช่หมาแมว” โอเมก้าจ้องตาอัลฟาตรง
หน้า พอสบตาแค่นั้นก็รู้สึกเหมือนชนตั้งชัน ปฏิกริยาร่างกายมันแปลก
ไป

“แต่เธอเป็นโอเมก้า” ดรินค่อยๆ ก้าวเท้าเข้ามาหา ตะมุติงที่
หลังคออีกคน ตรงจุดที่ไว้ผูกสัมพันธ์

“เธอคงไม่รู้ว่าโอเมก้าเวลาฮีตร่างกายจะค่อยๆ ร้อน อัลฟา
คนอื่นได้กลิ่นก็จะลากเธอเข้าพงหญ้า สอดลึงนั้นเข้าไปในกายเธอ
กัดคอเวลาเสร็จสมเหมือนหมาและแมวที่เธอบอก”

คนฟังตะครุบหลังคอตัวเอง เบิกตากว้างเมื่ออัลฟาตรงหน้ายิ้ม
เยาะ ทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้นสัมพันธ์กับอาการฮีตที่หมอดรินบอกให้
ระวัง ถึงได้รับวังหน้าตั้งกลับบ้านเล็ก

“ป่าค้ำบ ช่วยด้วยค้ำบ!”

คนหน้าหนึ่งหยิบยาเม็ดหนึ่งในกระเป๋าดังค์มาเคี้ยว มองแผ่นหลัง
คนร่วมชายคาแล้วได้แต่ส่ายหน้ากับภวส์คนใหม่ บางทีก็เหมือนเด็ก
ไม่ประสาโลก บางทีก็เหมือนกับตัวร้ายที่ชอบก่อวณ

**คราวนี้ภวส์กลับมาด้วยชุดที่รัดกุม ผมเผ้าไม่เป็นทรงถูก
รวบขึ้นหมด ดวงหน้าที่เคยแต่งแต่มีวันนี้ใส่ไว้เครื่องประทีนผิว เป็น
ภวส์ที่ไม่ได้มองดรินด้วยสายตาทั้งรักและเกลียดแต่อย่างใด แววดา
เยอหยิ่งเปลี่ยนเป็นแววดาแห่งความตื่นเต้นแทน**

“ไปปรับเด็ก ๆ ไซ้ใหม่คุณ ป้าบอกมันมีสวนใกล้ๆ โรงเรียน ผม
อยากแวะ”

ดรันไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เขาเดินนำไปที่รถ เปิดประตูเข้าไป และนั่งลงรออีกคน

“ไว้ว อย่างล้ำ” แพทมองรถยนต์สี่ประตูที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายเดิม เพียงแต่ไม่มีพวงมาลัยและระบบให้คนบังคับขับเคลื่อน มีแค่ที่นั่งและหน้าจอขนาดใหญ่เพื่อควบคุม

“ไปสวนใกล้โรงเรียนของณภัทร” แค่อั่งด้วยเสียง รถคันนั้นก็เริ่มแล่นจากตัวบ้านเข้าสู่ถนนหลักด้านนอก ซึ่งการจราจรไม่ติดขัดเลย

“ไม่ขับเองจะไม่ชนเธอคุณ” แพทหันมองคนข้างตัวสลัดกับมองไปด้านนอก ทักษะสายตาที่นี้คล้ายบางเมืองในอเมริกาที่เขาเคยดูในทีวี หินเป็นสีส้มแดง พืชพรรณต้นไม้ไม่มากนัก แต่ก็แปลกที่อากาศไม่ร้อนเท่าไร

“การควบคุมจากส่วนกลางปลอดภัยที่สุด” ดรันบอกพลางลอบถอนหายใจ เรื่องพื้นฐานแบบนี้แม้แต่เด็กอย่างณภัทรยังรู้

“ผมแม่ังโคตรตื่นเต้น” คนที่กำลังหันมองไปทั่วเปลอเขย่าแขนอีกคน

ท้องฟ้าที่เป็นสีเคลือบแดงยามบ่าย พุ่มต้นไม้รอบตัว ถนนที่ไม่ได้ทำด้วยคอนกรีตและมีเซนเซอร์นำทาง ทุกอย่างนั้นใหม่ไปหมด

“พระอาทิตย์ทำไมมันดวงโตขนาดนั้นล่ะคุณ”

ดรันแกะมืออุ่นออกจากแขน ก่อนจะอธิบายให้ฟังด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย

“มันสว่างขึ้นสิบเปอร์เซ็นต์ของทุกพันล้านปี หากเธอมาจากโลกเก่าก็สว่างขึ้นห้าเปอร์เซ็นต์” เขาแก้งงพูดถึงตัวตนของภวีสที่สร้างขึ้นมาจากปี ค.ศ. 2021 แค่นั้นโอเมก้าก็อ้าปากค้าง

“จากรังสีของมัน ถ้าเป็นร่างเก่าของเธอคงอยู่ไม่ได้ แต่ที่นี้พวกเราปรับตัวแล้ว”

“ทำไมคุณรู้...” แพทเหวอทันที ทั้งที่ทั้งและดีใจที่มีคนเข้าใจตัวเขาในที่สุด

“คุณ...คุณรู้...”

ดรันเป็นนักวิทยาศาสตร์ เขาทดลองและวิจัยสิ่งยาก ๆ มากมาย แต่กลับรู้สึกว่าครั้งนี้สนุกที่สุด

“รู้สิ ทำไมจะไม่รู้” การรู้ทันโอเมก้ากลับกลอกทำให้ตื่นเต้นจนเพลอแฮย

ในขณะที่ดรันกำลังคิดว่าภวิสจะกั่มหน้าขอโทษหรือโกหกต่อโอเมก้าตัวเล็กกลับขยับเข้ามาถอดเขาไว้แน่น

“ไอ้เหี้ยเอ๊ย! ในที่สุดก็มีคนเข้าใจ” แพทอยากจะร้องให้ เขากอดอัลฟาตัวโตไว้เหมือนได้เจอคนบ้านเดียวกัน

“ผมนึกว่าคุณจะคิดว่าผมบ้า ฮือ”

ดรันนั่งนิ่ง แต่สักพักก็ผล็อกออก ก่อนจะจ้องตาคู่สวยที่แวววับไปด้วยน้ำตา

“ภวิส...”

“ฮือ ผมอยากกลับบ้าน คิดถึงพ่อกับแม่ คิดถึงเพื่อน คิดถึงเกมที่ยังเล่นไม่จบ คิดถึงพี่สาว คิดถึงหลาน ฮือ”

แต่เดิมภวิสไม่ถูกกับพ่อแม่ ไม่มีพี่สาวและหลาน รวมถึงไม่รู้จักรั้วกันว่าเกม ทำเอาดรันถึงกับหัวเสียเมื่อคนโกหกยังไม่ยอมรับ

“ฉันรู้เรื่องที่เขาป่วยแล้ว จะโกหกไปอีกนานแค่ไหนภวิส”

“โกหกอะไรวะ” เมื่อก็แพทกำลังซึ้ง ตอนนั้นก็กลับมาโดนด่าอีกแล้ว

“ไม่ว่าเธอจะมีอีกกี่ตัวตน ไม่ว่าจะสร้างมาอีกเท่าไร เธอกับน้องสาวของเธอก็ไม่มีทางมาเทียบเท่าณดาได้” ดรันบิ๊บนแขนเปรี้ยวบาง อยากให้ภวิสเจ็บปวดเท่าที่เขาเคยเจ็บปวด

“อัลฟาหากได้รัก จะรักเพียงหนึ่ง” อัลฟาตัวโตบอกแล้วมองลึกลงไปในตาของคนที่มีมองตรงมา เขาทั้งเจ็บปวด เกลียด และเสียตายอดีตที่แสนจะเอ็นดูโอเมก้าคนนี้

แพทขยี้หัวตัวเองด้วยความเหนื่อยหน่ายกับผู้ชายตรงหน้า ที่ไม่ว่ายังไงก็คงไม่มีวันเชื่อเขา

“จะรักใครก็รักไปสิวะ ใครไปบังคับคุณเนี่ย” โอเมก้าตัวเล็กพูดใส่หน้า จ้องตาคมกลับอย่างไร้ความเกรงกลัว ปาดน้ำตาออกเพราะไม่มีอารมณ์จะร้องให้แล้ว

“แล้วก็ไม่ต้องมารักผม ไม่อยากมีผิวเป็นริ้วตไวเลอร์”

“นี่ภาวส์!”

“นี่สรัน เสียงดังอีกแล้วนะ!”

“ถ้าเสียงดังใส่ฉันอีก ฉันจะอุ้มเธอแล้วโยนออกจากรถ!”

แพทเบิกตากว้างกับความใจแคบของชายตัวใหญ่ ที่ตัวเองเสียงดังได้ พอคนอื่นเสียงดังบ้างต้นหัวร้อน ด้วยขนาดลำตัวที่ต่างกัน แพทถึงรู้ว่าถ้าถูกจับโยนจริงเขาคงตายโหงแน่นอน แต่สงสัยไอ้หมอนี่มันไม่รู้จักแม่ไม้มวยไทยเสียแล้ว...ที่เรียนมาตั้งสามเดือน ได้ใช้ก็คราวนี้

“มาเลยสรัน มา!” เขาโมโห! ถ้าอุ้มจริงมึงได้เจอท่าหนุมาณถวายแหวนแน่ๆ!

นี่เป็นการมาเดินสวนที่แสบคอกที่สุด แพทรู้ซึ่งแล้วว่าอัลฟาข้างตัวไม่มีความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเลย ยิ่งเขาตะโกนดรามาก็ยิ่งเสียงดังใส่จนเจ็บคอกตามๆ กันไป

“คุณ มีน้ำใหม่” โอเมก้าตัวเล็กหันกลับมาถาม ถึงจะทะเลาะกันแทบตาย สุดท้ายก็ยังเดินอยู่ไม่ไกล

ดรนยื่นขวดน้ำของตนให้ อีกคนรับไปแต่ยังทำหน้าที่ไม่พอใจ ทว่าเนื่องจากความสูงแค่นี้ เวลาดูมองค่อนข้างเหมือนลูกหมาตัวเล็ก ๆ หันมาขู่

แพทมองไปรอบสวนที่มากมายไปด้วยพรรณพืช ตอนแรกเขาคิดว่าที่นี่คงเป็นสวนสาธารณะเล็กๆ แต่เอาเข้าจริงด้านในกลับเป็นสวนพฤกษศาสตร์ หากไม่ใช่พืชท้องถิ่นจะถูกปลูกไว้ในโดม เขาเดินเข้าโดมที่ชื่อว่าพรรณไม้เขตร้อนขึ้นแล้วเจอกับต้นไม้มงคลหลายอย่างที่

เขาปลุกไว้ที่ระเบียงหอพักตัวเอง พอนึกได้ว่าปานนี้มันคงตายแล้ว ถึงได้หันมาหาคนข้างหลัง

“นี่สิธรรน ตอนอยู่บ้านผมปลุกไอ้พวกนี้ไว้เยอะเลย สมัยนั้นเขากำลังฮิตกัน” แพทรู้ว่าอีกคนไม่เชื่อ เลยสบายใจที่จะพูดโดยไม่ต้องหาหลักฐาน ถือเสียว่าระบายเรื่องที่อัดอัด

“คลอโรไฟตัม โคโมซัม วิตดาทัม?”

หน้าแพทมีแต่คำว่าอึ้งยังวะเต็มไปหมด แต่ก็พยักหน้าเออออตามไปด้วย สงสัยคนที่นี่รู้จักแต่ชื่อทางวิทยาศาสตร์

“มันชื่อต้นเศรษฐีเรอโนไน ปลุกแล้วจะรวย”

“แล้วเธอรวยหรือเปล่า”

“ไม่มีหนึ่ก็ถือว่ารวยแล้ว” คนที่มาจากครอบครัวชนชั้นกลาง ค่อยไปทางล่างบ่นหงุดหงิดไปตลอดทาง พอจับใจความได้ว่าทำงานมีเงินเก็บสักสิบเปอร์เซ็นต์ในยุคสองพันยี่สิบเอ็ดได้ก็ถือว่าเก่งแล้ว

แพทเห็นลูกเด็กเล็กแดงวิ่งเล่นกันไปมา มีเด็กวัยรุ่นบางคนสวมปลอกคอ ถึงได้ตะขะที่ปลอกคอตัวเองแล้วได้สติว่า...เขาไม่ได้อยู่ที่เดิมอีกแล้ว

“อยากให้ไอ้ลูกหมามาวิ่งแบบนี้บ้าง” แพทหันมาหาอัลฟาข้างตัว ก่อนจะถามต่อ

“เจ้าไซบีเป็นอัลฟาใช่ไหม”

“อือ”

“ดูที่งาได้นะ เมื่อบานผมบ่นว่าปวดหัวก็รีบป็นขึ้นเตียงมาป้อนข้าวให้” เขาเล่าให้ฟัง ถึงจะรู้จักกันได้ไม่ถึงเดือนแต่รู้สึกว่าความผูกพันกับเด็กมันก่อตัวขึ้นได้ไวดี ผิดกับความสัมพันธ์กับพ่อเด็ก

“ลูกคุณน่ารักมากเลยนะ แต่คุณดันไม่น่ารักเลย”

“หยุดส่งเสียงสักที น่ารำคาญ” ดรันพูดพลางปิดมือไปมา ถึงเขาจะทะเลาะกับภวส์บ่อย แต่ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่ภวส์จะพูดมากแบบนี้

“เออ...ผมเพิ่งนึกออก”

ทั้งยังไม่ฟังเขาสักนิด...

“เด็ก ๆ ไม่ใช่ลูกผมใช่ไหม” แพทปะติดปะต่อเรื่องตามทฤษฎีที่หมอดรินให้มา เขาไม่ได้ถูกกักคอก แกรมตามยีนส์แล้ว เขากับเด็ก ๆ ไม่มีตรงไหนเหมือนหรือคล้ายกันเลย

ดรินได้แต่มองโอเมก้าซึ่งเป็นภรรยาในนาม

“แสดงว่าคุณหย่ากับเมียเก่าที่ชื่อธิดา แล้วตกลงอะไรสักอย่างกับผมแบบนี้ใช่ไหม”

“แล้วแต่จะเข้าใจ” ดรินเลือกที่จะไม่สบตาใครแล้วตรงหน้า เขาตัดสินใจเดินนำหน้าเพื่อไปรอข้างนอก

“พอเข้าใจผิดก็ไว้วางใจ” แพทบ่นตามหลัง ก่อนจะนึกเรื่องที่สงสัยออกเลยวิ่งตามคนข้างหน้าไป

“คุณ ๆ แล้วโอเมก้านี้ให้ผมได้ใช่ไหม”

“ไม่ได้”

“แล้วท้องได้ไง”

“ณัทรยังมีความรู้พื้นฐานมากกว่าเธออีกภวส์” ดรินหันมาตอบโอเมก้าที่เข้าชี้ไม่เลิก อยากรู้อยากเห็นไปให้ไกล แต่พอเห็นว่ามีคนกำลังวิ่งเข้ามาหาพวกเขา ร่วงสูงใหญ่ก็รีบดึงภรรยาในนามมาชิดตัวแล้วโอบเอาไว้

แพทมึนงงกับท่าทีของอีกคน แต่ยังไม่ทันจะได้ส่งเสียง...

“พี่ดริน ภวส์ มาทำอะไรกันครับ”

ชายหนุ่มตรงหน้าสูงกว่าภวส์แต่ก็ยังตัวเล็กกว่าดริน เขาทักทายคนรู้จักด้วยสีหน้าแจ่มชื่น แต่ดรินกลับทำหน้าบอกรู้อยู่ไม่รับ ส่วนแพทเองก็ไม่ได้รู้จักใครที่นี่

“มาทำอะไรกันที่นี่ครับ สวิตกันหรือ”

ผู้ชายคนนี้น่าจะอายุพอ ๆ กับภวส์ถามยิ้ม ๆ ท่าทางเป็นมิตรเหมือนสนิทสนมกันดี แต่คนตอบกลับตอบส่ง ๆ อย่างไม่มีี่หระ

“อ้อ”

แพทมองคนนั้นที่คนนี่ที แล้วมองมือดรัมที่โอบเอวเขาไว้ แม้จะเกือบวางมวยกันหลายรอบแต่สุดท้ายก็ตกมาอยู่ในสถานการณ์แปลกๆ ตรงนี้

มาร์คมองคู่สามีภรรยาตรงหน้าด้วยความงงวย

“นี่มาร์ค เพื่อนเธอไง” ในที่สุดดรัมก็แนะนำ

“อะไรกันครับพี่” มาร์คทำหน้าที่ไม่ถูกเมื่อคนที่เคยคุยกันทุกเรื่องทำเหมือนจำเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ

“เขาป่วยเลยจำอะไรไม่ได้” ดรัมไขสถานการณ์ตรงหน้าให้กระจ่าง แม้ไม่อยากผูกไมตรีต่อ แต่เขาเป็นผู้ใหญ่ จะอย่างไรก็ต้องมีมารยาท

“ล้อเล่นน่า ภัวส์จะจำผมไม่ได้ได้ไง...”

“จะไปหาลูกแล้ว กลับกันเถอะ” มือใหญ่กระชับเอวภรรยาแน่นขึ้นแล้วผละจากมาทันที

แพทเดินกึ่งวิ่งตามจังหวะก้าวยาวๆ ของอีกคน ก่อนจะมองตามคนที่มองเขาไม่ละสายตา

“เดี๋ยวๆ จะกลับได้ไง ผมยังเดินไม่ถึงไหนเลย” พอลับตาผู้ชายคนนั้น แพทก็หันมาตีมือคนที่โอบเอวเขาแต่เหมือนบิบกกลายๆ

“อยากไปหาหม่มากสินะ” ดรัมแสบะยิ้ม แล้วก็มองหน้าอีกคน อាកารแบบนี้ไม่บอกก็รู้ว่าคงอวอร์ดซู้รัก

“ผมจะอยากไปหาเขาทำไม” แพทขมวดคิ้ว ยิ่งไม่อธิบายยิ่งง

“ไม่น่าเชื่อว่าแม้แต่ซู้รักยังจำไม่ได้” สามีอัลฟ่าแค้นหัวเราะ

“หา...”

“ถ้าหากจำไม่ได้ก็จำใหม่นะภัวส์ เธอคบซู้กับเบต้าคนนั้นและ ผิดสัญญาที่ให้ฉัน”

“หา...”

ดวงตาคมปลาบจับจ้องใบหน้าน่ารัก ใครๆ ก็บอกว่าภัวส์เป็น

ไอเมก้าที่รูปร่างหน้าตาไร้ที่ติ แต่สำหรับสามีอย่างดรันแล้ว ดอกไม้
ดอกนี้คงชอบให้แมลงหลายตัวมาตอม

อาจจะเพราะมีอะไรในใจ มีอใหญ่ที่ถูกปิดออกถึงได้บิบบน
เพรียวแน่น

“คุณก็ไม่ได้รักผมอยู่แล้วนี่” แพทพยายามดึงแขนออกแต่ก็ไม่
เป็นผล อัลฟาคนนี้ทำเขางงหลายเรื่อง ไม่รักเขา รักคนชื่อธาดา แล้ว
จะมาห้ามนั่นห้ามนี้ทำไม

“แต่เราแต่งงานกัน เธอไม่มีสิทธิ์”

แพทลืมไปชั่วคราวว่าพวกเขาคือสามีภรรยา กัน คนจินตนาการ
ไปไกลเกือบจะหลุดซ้ำ เมื่อนึกได้ว่ามนุษย์ใหม่ก็ถือครองครองผิวเดียว
เมียเดียวแบบที่โลกเก่าเคยเป็น ทั้งยังบ้าศักดิ์ศรีอีกด้วย

จากที่แพทจะดึงแขนออก เขาเลยเปลี่ยนเป็นแตะไหล่คุณสามี
แทน

“นั่นคุณจำใหม่นะ ว่าพี่มากนั่นไม่ใช่สเปกผมเลย” คนพูดอมยิ้ม
มองสามีในนามดาวว

ต้องหล่อร้าย ๆ ออกหนา ๆ แขนล่ำ ๆ แบบนี้ต่างหากที่แพทชอบ
พอมองโล่งมาถึงเอวสอบ เขาแบบไม่ลามกนะ...ไม่อยากจะคิดถึง
ตอนอยู่บนเตียงเลย

“สเปกผมเหมือนคุณต่างหาก” คนพูดพูดไปยิ้มไปเพราะเขินจริง
ทำเอาคนฟังหน้าม่าน

“หน้าไม่อาย!” ดรันสะบัดแขนเล็กออกทันที ช่างกล้าใช้สายตา
แบบนั้นมองเขาตั้งแต่หัวจดเท้า

คนที่ไม่อายอย่างที่บอกขยับแขนเพราะเจ็บพร้อมคำถาม “ว่า
แต่เราแต่งงานกันเพราะผลประโยชน์ใช่ไหม”

ดรันมองแบบหวาดระแวง ไม่แน่ใจว่าไอเมก้าตรงหน้าจะมา
ไม่ไหนอีก

“เด็ก ๆ ไม่ใช่ลูกผมก็จริง แต่ที่เราเคยลองอ้อมกันหรือยัง”

“อืม?”

“แบบxxxกันนะ”

“ภวัศ!”

แพทโดนตะโกนใส่จนหูเกือบแตก แต่ยังไม่ท้อเพราะรู้ว่าเพราะรู้อยู่แล้วว่าตรีนไม่ชอบเขา แต่ดูไปดูมาผู้ชายอัลฟายุคนี้นั้นก็ตลกจริงๆ

“หุ่่นคุณนี่น่าชบจัง” คนตัวเล็กแกล้งเอียงหัวเข้าหาอกหนา เดาว่าตรีนจะต้องเอียงตัวหนีด้วยความรังเกียจ แต่กลับยิ้มนิ่งมองเขาอย่างสมเพชแทน

“แล้วในฐานะภรรยา ผมเคยดูข้างในไหม” แพทถามพร้อมกับการลอบมองเสื้อเชิ้ตพอดิตัวที่อัลฟาตัวโตสวม เดาว่าข้างในคงเป็นร่างกายแบบนายแบบยุคโน้นแน่ๆ หุ่่นคุณสร้มนี่สเปกเขาชัดๆ เห็นแล้วคนโลกเก่าที่แอบลามากก็ลอบกลืนน้ำลาย...หรือนี้จะเพราะฮิตมาแล้วอารมณ์ค้างนะ

“มีลอนใหม่บ้าง อยากดูบ้าง”

“ภวัศ!”

โอเมก้าซึ่งอยากมองกล้ามเนื้อเขาเดินผิวปากหรือไปแล้วปล่อยให้อัลฟาผู้ถือตมยิ้มนิ่งหัวฟัดหัวเหวี่ยงอยู่คนเดียว